

SHENTI UNGJILL MBAS MARKUT

KAPTINA I.

¹ Të fillumit' e ungjillit Iesu Krishtit, të Birit Perëndisë;

² sikurse ashtë shkruarë në profetëni: "Ngje unë ke po dërgoj ungjillinë t'em përpara faqesë s'ate, ai ka me ndrequn' udhënë tande përpara teje".

³ Zan' i ati qi gërthet në shkretinë: "Bani gati udhën' e Zotit, bani rrugat' e ati të dreita".

⁴ Gjionni ishte tue pagëzuarë në shkretinë, ende tue predikuarë pagëzim pendimi për ndëjesën' e fajevet.

⁵ Ende gjithë vendi i ludesë, ende Ierusalemitetë, dilinë ke ai, ende të gjithë pagëzoheshinë prei ati në lum të Iordanit, tue rrëfymë fajet' e veta.

⁶ Ende Gjionni ishte veshunë me qime kamille, ende *ngjeshunë* me bres likure për miedis të vet, ende hante karcaleca e mialtë të egër.

⁷ Ende predikonte, tue thanë: Mbrapa meje vien ma i forti se unë, të cillit s'jam i zoti t'ulem, e t'i sgjith rrypin' e këpucëvet.

⁸ Un'u pagëzova juve me ujë, po ai ka me u pagëzuarë juve me Shpirtinë Shenjt.

⁹ Ende nd'ato ditt, Iesui erdhi prei Nazaretit Galilesë, ende u pagëzua prei Gjionnit në Iordan.

¹⁰ Ende përnjherë tue dalë prei ujit, pa qijetë hapun', ende Shpirtinë *Shenjt* posi pullump tue sdripunë mbi atë.

¹¹ Ende erdhi *nji* za prei qijesh, *tue thanë*: Ti je Biri em i dashuni, mbë të cillinë pëlqeva.

¹² Ende përnjherë Shpirti e nxir në shkretinë.

¹³ Ende ishte atie në shkretinë katër-ditë ditt tue u ngamë prei Satanait; ende ishte bashkë me bishat e egra; ende engjujt' i shërbejinë.

¹⁴ Ende Gjionni mbassi u dha ndër durë, Iesui erdhi në Galile, tue predikuarë ungjillin' e mbëretënisë Perëndisë,

¹⁵ e tue thanë, se: U mbush koha, ende u afru mbëretënia e Perëndisë; pendohi, ende i besoni ungjillit.

¹⁶ Ende tue ecunë ndaj detin' e Galilesë, pa Simonin' ende Andrenë të vëllan' e ati, tue hedhunë rretë në det, sepse ishinë peshkatorë.

¹⁷ Ende Iesui u tha atyne: Eni mbrapa meje, ende kam me u bamë juve të baheni peshkatorë nierëzish.

¹⁸ Ende *ata* përnjherë lanë rretat' e veta, e voitnë mbrapa ati.

¹⁹ Ende posa prini prei andy pak *ma tej*, pa Iakobinë të *birin'* e Zebedeut, ende Gjioninë të vëllan' e ati, ende *ata ishinë* në lundrët tue ndrequnë rretatë.

²⁰ Ende përnjherë thirri ata; ende *ata* lanë të i atin' e vet Zebedenë në lundrët bashkë me punëtorët, e voitnë mbrapa ati.

²¹ Ende shkojnë mbrenda në Kapernaum; ende *Iesui* përnjherë ndër të shëtunat hyni në synagogët, e mësonte.

²² Ende tëmeroheshinë për mësimin' e ati, sepse ishte tue mësum' ata sikurse me pasun' urdhënë, ende jo posi Shkruisitë.

²³ Ende ishte në synagogët t'atyne nji nieri qi kishte shpirt të ndytë; ende gërthiti,

²⁴ tue thanë: Mjer! Qish ke me ne ende ti Iesu Nazarinas? Erdhe me na humbunë? Të dij cilli je, *Shenjt*' i Perëndisë.

²⁵ Po Iesui e qirtoi, tue thanë: Mbëshil gojën', ende dil prei ati.

²⁶ Ende shpirti i ndytë si e shqeu, ende gërthiti me za të math, dul prei ati.

²⁷ Ende të gjithë u habitnë, kaqi sa pysinë njiani tietrinë, tue thanë: Qish ashtë këto *punë*? Qish ashtë kyi mësim i ri? Sepse urdhënon me pushtet ende shpirtënat' e ndytë, ende i ndëgjojnë?

²⁸ Ende përnjherë i dul zani ndëpër gjith' ate vend rreth Galilesë.

²⁹ Ende përnjherë si dulnë prei synagogësë, erthnë ndë shtëpit të Simonit ende Andreut, bashkë me lakobin' e me Gjionninë.

³⁰ Ende e viera e Simonit po dirgjei ndër ethe, ende *ata* përnjherë i thonë për ate.

³¹ Ende *ai* u afru, ende e rroku për dore, ende e ngriti; ende e lan' ethetë përnjherë, ende *ajo* u shërbente atyne.

³² Ende si u ba vonë, mbë të perëndumit dillit, prunë ke ai gjith' ata qi kishinë keq, ende të diallosunitë.

³³ Ende gjithë qyteti ishte mbëledhunë ke dera.

³⁴ Ende *ai* shëndoshi shumë prei asish qi kishinë keq prei gjithë çfarë sëmundëjesh, ende nxur shumë diaj, ende s'linte diajtë me folunë, sepse e ngjifinë.

³⁵ Ende u ngrit me natie fort heret, e dul, ende voiti ndë një vend të shkretë, e falei atie.

³⁶ Ende Simoni, ende ata qi ishinë bashkë me ate, e ndoqnë mbrapa.

³⁷ Ende kur e gjetnë, i thonë, se: Të gjithë po të kërkjojnë.

³⁸ Ende ai u thot' atyne: Le të shkojmë ndër krye-katundet e afërme, qi të predikoj ende atie, sepse për këtë punë kam dalunë.

³⁹ Ende ishte tue predikumë ndëpër synagogat e atyneve ndëpër gjithë Galilenë, ende tue nxierë diajtë.

⁴⁰ Ende një i kromosunë vien ke ai, e i lutetë, ende bie ndë gjunjë përpara ati, e i thotë, se: Ndë daç, mundesh me më qirumë.

⁴¹ Ende lesuit si iu dhimpt, shtrini dorën' ende e preku, ende i thotë: Du, qirohu.

⁴² Ende ai posa tha *këte*, përnjherë i shkoi kroma, ende u qiru;

⁴³ ende si e porositi me shtrëngim, e nxur jashtë;

⁴⁴ ende i thotë: Shiko mos i thush gja askuit, po shko, e difto vetëvetëhenë ke prifti, ende bier për të qirumit tand ato qi ka urdhënumë Moiseu, për dëshmi mb' ata.

⁴⁵ Po ai si dul, filloi me predikumë shumë, ende me hapunë fjalënë kaqi, sa *ai* s'mundeit ma me hymë mballa-faqe ndë qytet, po ishte ndëpër vende të shkreta, ende vijin' *atie* ke ai prei gjith' anësh.

KAPTINA II.

¹ Ende mbas *disa* ditsh për-së-ri hyni ndë Kapernaum; ende u ndëgju se ashtë ndë shtëpi.

² Ende përnjherë u mbëllohnë shumë *vetë* kaqi sa as ato vendetë për-anë derësë s'i nxijinë ma; ende ai u predikonte fjalënë.

³ Atëherë vinë ke ai, e bijenë një ulok, ngritunë prei katër vetësh.

⁴ Ende mbassi s'mundeshinë me u afrumë ke ai prei gjindëjesë, sbulunë pulasinë ku ishte *ai*, ende si banë brimë, sdripnë shtratinë qi dirgjei ulogu mb'ate.

⁵ Ende lesui kur pa besën' e atyneve, i thot' ulogut: Dial, t'u falnë fajet' e tua.

⁶ Ende *disa* prei Shkruisish ishin' atie tue ndenjun', ende tue mendumë ndër zemërat veta:

⁷ Ç'flet kyi kështu vlasfimia? Cilli mundetë me falunë faje, veç një, Perëndia?

⁸ Ende lesui përnjherë si e mur vesht prei shpirtit vet, se po mendohenë me vetëvetëhenë kështu, u tha: Përse mendoni këto *punë* ndër zemërat tuja?

⁹ Qish ashtë ma kollai me i than' ulogut: T'u falnë fajetë; apo me i thanë: Çohu, e ngre shtratinë tand, ende ecë?

¹⁰ Po qi ta dini, se i bir' i nieriu ka urdhënë me falunë faje mbi dhet (i thot' ulogut):

¹¹ Të thom: Çohu' e ngre shtratinë tand, ende shko ndë shtëpit tande.

¹² Ende *ai* u çu përjherë, ende ngriti shtratinë, e dul përpara të gjithëve; kaqi sa të gjithë mërekulloheshin', ende lavdojinë Perëndinë, tue thanë, se: Askurrë s'kemi pamë kështu.

¹³ Mbasandai *lesui* dul për-së-ri ndaj detinë; ende gjithë gjindëja vinte ke ai, ende *ai* i mësonte.

¹⁴ Ende tue shumë, pa Levinë të *birin'* e Alfeut tue ndenjunë mbë duganë, ende i thotë: Merr-më mbrapa, ende *ai* u ngrit, e voiti mbrapa ati.

¹⁵ Ende ai kur po rrinte ndë mësallë ndë shtëpit t'ati, ishin' ulunë ndë mësallë ende shumë publikanë e fajtorë bashkë me lesun' e me dishepujt e ati, sepse ishinë shumë *vetë*, ende voitinë mbrapa ati.

¹⁶ Ende Shkruesit' ende Fariseitë kur pan' ate tue ngranë bashkë me publikanët e me fajtorët, u thoshinë dishepujvet ati: Përse ha e pi *ai* bashkë me publikanët e me fajtorët?

¹⁷ Ende *lesui* kur ndëgjoj, u thot' atyne: Të shëndoshëtë s'kanë nevojë për mëjekës, po ata qi kanë keq; s'kam ardhunë me thirrunë të drejtëtë ndë pendim, po fajtorëtë.

¹⁸ Ende dishepujt' e Gjionnit ende të Farisevet agjinojinë; ende vin' e i thonë: Përse dishepujt' e Gjionnit edne të Farisevet agjinojnë, po dishepujt' e tu s'agjinojnë?

¹⁹ Ende *lesui* u tha: Mos munden' ata qi thërrasinë për darsmë me agjinumë, ngjer sa të jetë dhandëri bashkë me ata? Sa kohë kanë dhandërinë bashkë me vetëvetëhenë, s'mundenë me agjinumë.

²⁰ Po kanë me ardhunë ditt, kur të mirretë dhandëri prei asish, ende atëherë kanë me agjinumë nd'ato ditt.

²¹ Ende askushi s'qep arën pëlhurë të bardhë mbë petk të vietërë, sepse ndë qoftë, heq të mbushëmen' e ati të renë prei së vietrësë, ende bahetë ma e keqe e shqyme.

²² Ende askushi s've venë të re ndë rrëshiqatë të vietërë, sepse ndë qoftë, ven' e re gris rrëshiqatë, ende vena derdhetë, ende rrëshiqatë prishenë, po duhetë me vumë venën' e re ndë rrëshiqatë të rij.

²³ Ende ai kur po shkonte për *nji ditë* të shëtunash ndëpër *ara* të mbiella, dishepujt' e ati fillunë me shkoqunë kallëza, tue bam' udhë.

²⁴ Ende Fariseit' i thoshinë: Shif qish bajnë për *ditë* të shëtunash, ate qi s'asht' e udhësë?

²⁵ Ende ai u thoshte atyne: Askurrë s'keni këndumë qish bani Davidi, kur pat nevojë, ende i erdhi u ati, ende atyne qi ishinë bashkë me atë?

²⁶ Qysh hyni ndë shtëpit të Perëndisë ndë *ditë* të Abiathar krye-priftit, ende hangër bukët' e paravumiesë, të cillatë s'ishte e udhësë me i ngranë *tietër-kush*, veç priftënavet, ende u dha ende atyneve qi ishinë bashkë me atë?

²⁷ Mbasandai u thoshte atyne, se: E shëtuna ashtë bamë për nierinë, po jo nieriu për të shëtunënë;

²⁸ përandai i bir' i nieriu asht' i zoti ende të shëtunësë.

KAPTINA III.

¹ Mbasandai hyni për-së-ri ndë synagogët; ende atie ishte nji nieri qi kishte dorën' e thatë.

² Ende vijin ore ate, ndë qoftë se do ta shëndoshë për *ditë* të shëtunash; për me e përfolunë.

³ Ende *ai* i thot' ati nieriut qi kishte dorën' e thatë: Ngreu ndë miedis.

⁴ Mbasandai u thot atyne: Asht' e udhësë me bamë mirë për të shëtuna, apo me bamë keq? Me shpëtumë shpirt, apo me vramë? Po ata s'pëzajinë.

⁵ Atëherë si i vuni ore rreth me zemërim, tue i ardhunë keq për ashpërimin' e zemërës' atyneve, i thotë nieriut: Shtri dorënë tande. Ende *ai* e shtrini, ende dora e ati u la e shëndoshë posi tietra.

⁶ Ende Fariseitë si dulnë, përnjherë banë këshille bashkë me Herodianët kundra ati për me e prishunë.

⁷ Po Iesui iku bashkë me dishepujt' e vet mb'anë të detit, edhe i voitnë mbrapa shumë shumicë ka Galilea, e ka Iudea,

⁸ e ka Ierusalemi, e ka Idumea, e *ka* përtej Iordanit; ende shumë shumicë prei atyneve qi ishinë rreth Tyrës, ende Sidonës' erthnë ke ai, kur ndëgjunë se sa punë bante.

⁹ Ende *ai* u tha dishepujvet vet me pritun' afër' ati nji lundër, për punë të gjindëjesë, qi të mos e shtrëngojnë.

¹⁰ Sepse shëndoshi shumë *vetë*, kaqi sa bijinë sipar ati, qi ta prekinë, sa *vetë* kishinë sëmundëje.

¹¹ Ende shpirtënat' e ndytë kur e vijin' ore, i bijinë përpara ende gërthçinë, tue thanë, se: Ti je i Bir' i Perëndisë.

¹² Po *ai* i qirtonte shumë, qi të mos e shpërfaqinë.

¹³ Mbasandai hypën ndë malt, ende thërret për-anë vetëhesë sa *vetë* deshi ai, ende *ata* voitnë ke ai.

¹⁴ Ende *ai* sgjodhi dy-mbë-dhitë *vetë*, qi të jenë bashkë me atë, ende qi t'i dërgojë me predikumë,

¹⁵ ende të ken' urdhënë me shëndoshunë sëmundëjetë, ende me nxierrë diajtë:

¹⁶ Simoninë, qi ia vuni emninë Pietër;

¹⁷ ende Iakobinë *të birin'* e Zebedeut; ende Gjionninë të vëllan' e Iakobit; ende ua vuni emëninë Boanerges, qi do me thanë: të Bijt' e bumbullimësë;

¹⁸ ende Andrenë, ende Filipin', ende Bartholomenë, ende Matthenë, ende Thomanë, ende Kananitin', ende Iakobinë *të birin'* e Alfeut, ende Thaddenë, ende Simon Kananitin',

¹⁹ ende Iudën' Iskariotinë, i cilli e trathtoi.

²⁰ Mbasandai vinë ndë *nji* shtëpi. Ende mbëlidhetë për-së-ri gjindëje, kaqi sa ata s'mundeshinë me ngranë as bukë.

²¹ Ende nierëzjit' e ati kur ndëgjunë, dulnë me e zanë, sepse thoshinë, se ka dalunë menç.

²² Ende Shkruisitë qi sdripnë prei Ierusalemit, thoshinë, se ka Beelzebulin', ende se nxir diajtë me të parin' e diajvet.

²³ Po *ai* si thirri ata për-anë, u thoshte me parabulla: Si mundetë Satanai me nxierrë Satananë?

²⁴ Ende ndë u daftë *nji* mbëretëni kundrë vetëvetëhesë, ajo mbëretëni s'mundetë me qindrumë.

²⁵ Ende ndë u daftë *nji* shtëpi kundrë vetëvetëhesë, ajo shtëpi s'mundetë me qindrumë,

²⁶ Ende Satanai ndë u ngritë kundrë vetëvetëhesë, ende u da, s'mundetë me qindrumë, po ka të mbarume.

²⁷ Askushi s'mundetë me hymë ndë shtëpit të fortit për me rrëmbym' enët' e ati, pa mos lidhunë ma përpara të fortinë; ende atëherë ka me rrëmbymë shtëpin' e ati.

²⁸ Me të vërtet po u thom juve, se gjithë fajetë kanë me u falunë të bijvet nierëzëvet, ende vlasfimiatië, sado qi të vlasfimojnë,

²⁹ po ai qi të vlasfimojë kundrë Shpirtit Shenjt, s'ka me iu falunë për gjithë jetënë, por ashtë fajtur i mundimit pasosunë,

³⁰ sepse thoshinë, se: Ka shpirt të ndytë.

³¹ Vinë pra të vëllazënit' ende e ama e ati, ende si ndejtnë jashtë, dërgunë ke ai, për me e thirrunë.

³² Ende rreth ati rrinte gjindëje, ende i thanë: Ngje jot amë ende t'yt vëllazën ke po të kërkojnë jashtë.

³³ Po ai u përgjeq atyneve, tue thanë: Kush ashtë ama eme, a vëllazënit' e mi?

³⁴ Ende si vuni ore rreth ata qi rrijinë për-an' ati, tha: Ngje ama eme, ende vëllazënit' e mi!

³⁵ Sepse ai qi të bajë dashunimin' e Perëndisë, kyi ashtë em vëlla, ende eme motër, ende amë.

KAPTINA IV.

¹ Mbasandai filloi për-së-ri me mësümë ndaj detinë; ende shumë gjindëje u mbëllohnë ke ai, kaqi sa ai hyni ndë lundrët, ende rrinte ndë det; ende gjithë gjindëja ishte mbë tokë, për-anë detit.

² Ende mësonte ata me shumë parabulla, ende u thoshte atyne ndë mësimit të vet:

³ Ndëgjoni. Ngje ke dul mbiellësi me mbiellë;

⁴ ende mbë të mbiellët, njiana ra mb'udhë, ende shpendët' e qillit erthnë ende e hangrën.

⁵ Ende tietra ra mbë vend gurishtë, ku s'kishte dhe shumë, ende bini përnjiherë, sepse s'kishte dhe të thellë,

⁶ por kur leu dilli u doq; ende sepse s'kishte rrajë, u tha.

⁷ Ende tietra ra ndë drizat, ende drizatë hypnë, ende e mbytnë, ende nukë dha pemë.

⁸ Ende tietra ra ndë dhe të mirë, ende epte pemë, tue hypun' e tue u shtumë; ende pruni pemë për një tri-dhitë, ende për një gjashtë-dhitë, ende për një një qind.

⁹ Mbasandai u thoshte atyne: Ai qi ka veshë me ndëgjumë, le të ndëgjojë.

¹⁰ Ende kur mbeti vetëmë, ata qi ishinë rreth ati bashkë me të dy-mbë-dhitët e pyetnë për parabullatë.

¹¹ Ende ai u tha atyne: Mbë ju ashtë dhanë me ngjofunë mpshefsinën' e mbëretënisë Perëndisë, po mb'ata qi janë jashtë, të gjitha bahenë me parabulla,

¹² qi tue pamë të ven'ore, ende të mos shofinë; ende tue ndëgjumë të ndëgjojnë, ende të mos marrinë vesh; qi të mos këthehenë ndonjiherë, e t'u falenë fajetë.

¹³ Mbasandai u thot' atyne: Nuk' e dini këte parabullë? Ende si keni me marrë vesh gjithë parabullatë?

¹⁴ Mbiellësi ashtë ai qi mbill fjalënë.

¹⁵ Ende këta për-an' udhësë jan' ata qi mbilletë fjala mb'ata; po kur ndëgjojnë vien Satanai përnjiherë, e u merr fjalënë qi ashtë mbiellë ndë zemërat t'atyneve.

¹⁶ Ende këta kështu, jan' ata qi janë mbiellë ndë vende gurishta, të cillëtë kur ndëgjojnë fjalënë, përnjiherë e marrinë me gëzim;

¹⁷ po s'kanë rrajë ndë vetëvetëhet, po janë për pak kohë; mbasandai kur bahetë shtrëngim, a të ndiekunë për fjalënë përnjiherë shkandalizohenë.

¹⁸ Ende këta qi janë mbiellë ndër drizat, jan' ata qi ndëgjojnë fjalënë;

¹⁹ po gailët' e kësai jete, ende gënjim' i gjasë, ende dëshërimetë për të tierat punë, hyjn' e mbushinë fjalënë, ende bahetë pa-pemë.

²⁰ Po këta, jan' ata qi u mbollnë ndë dhe të mirë, të cillëtë ndëgjojnë fjalën', ende e presin', ende bijënë pemë, për një tri-dhite, ende për një gjashtë-dhite, ende për një një qind.

²¹ Ende u thoshte atyne: Mos vien kandili për me u vumë ndënë hu të drithit, a ndënë shtrat? E jo për me u vumë mbi kandilier?

²² Sepse s'ashtë gja e mpshefët, qi të mos shpërfaqetë; as s'ashtë bamë ndonji gja e mpshefët, qi të mos dali për faqe.

²³ Ndë pastë kush veshë me ndëgjumë, le të ndëgjojë.

²⁴ Ende u thoshtë atyne: Veni ore qish ndëgjoni - me çfarë matësi matni, kanë me u matunë juve, ende ka me u shtumë mbë ju qi ndëgjoni.

²⁵ Sepse ati qi ka, do t'i epet' ende tietër, ende ati qi s'ka, ende qish të ketë, do të mirretë prei ati.

²⁶ Ende thoshte: Kështu ashtë mbëretënia e Perëndisë, posi një nieri qi hedh farë mbë dhet,

²⁷ ende fle, e çohetë nat' e ditë, ende fara bin, ende rritetë, kështu qi ai s'e di se si.

²⁸ Sepse dheu bije pemë prei vetëvetëhesë; përpara bar, mbasandai plot me grun ndë kall.

²⁹ Ende pema kur piquetë përnjiherë dërgon drapëninë, sepse e mbërrini të korretë.

³⁰ Ende thoshte: Me se të përgjajmë mbëretënin' e Perëndisë? A me çfarë parabulle ta vemë ngjat?

³¹ Ashtë posi një koqe senapi, e cilla kur mbilletë mbë dhet, ashtë ma e vogëlë se gjithë faratë qi janë mbë dhet,

³² po si mbilletë, rritet' e bahetë ma e madhe se gjithë barishtatë, ende ban dega të mëdha; kaqi sa shpendët' e qillit mundenë me ndenjünë ndënë hijet t'asai.

³³ Ende me shumë këso parabullash u fliste fjalën' atyne, sikurse mundeshinë me ndëgjumë.

³⁴ Ende pa parabullë nuk' u fliste atyne, po dishepujvet vet ua sgjidhte të gjitha veç-anë.

³⁵ Ende mb'ate ditë, si u ngrys, u thot' atyne: Le të kapërcejmë përtej.

³⁶ Ende dishepujtë si lanë gjindëjenë, e murnë mbas vetëhesë, sikundrë ishte ndë lundrë;

³⁷ ende ishinë bashkë me ate ende të tiera lundrëza. Ende bahetë një thëllim ere i math, ende valëtë bijënë mbrenda ndë lundrë, kaqi sa ajo ndashti po mbushei.

³⁸ Ende ai ishte ndë bisht të lundrëzë tue fjetunë mbi krenarenë; ende ata e çojn', e i thonë: Mieshtër, a s'ke gaille, se po humbimë?

³⁹ Ende ai u çu, e qirtoi erën', ende i tha detit: Pusho, mos pëzai! Ende pushoi era, ende u ba bunac' e madhe.

⁴⁰ Mbasandai u tha atyne: Ç'frikësa jeni kështu? Si s'keni besë?

⁴¹ Ende ata u frikunë me frikë të madhe, ende i thoshinë njiani tietrit: Vallë kush ashtë ky, qi i ndëgjojnë ende era, ende deti?

KAPTINA V.

¹ Ende erthnë përtej detit, ndë vend të Gadarenvet.

² Ende ai si dul prei lundrëzë, përnjiherë i dul përpara prei vorresh një nieri me shpirt të ndytë,

³ qi e kishte të ndenjunitë ndër vorret, ende askushi s'mundei me e lidhunë me vargje hekurash,

⁴ sepse shumë herë që lidhunë me hekura ndër kambë, e me vargje hekurash, po ai këpuste vargjet' e hekuravet, ende dërrmonte hekurat' e kambëvet; ende askushi s'mundej me e sbutunë.

⁵ Ende për gjithë natën' e për gjithë ditën' ishte ndëpër malet, e ndëpër vorret, tue gërthitun', e tue këputunë vetëvetëhenë me gurë.

⁶ Ende kur pa lesunë për së largu, u turr, ende e adhuroi,

⁷ ende briti me za të math, e tha: Qish ke ti me mu, o Iesu, i Bir' i Perëndisë naltë? Të ve be për Perëndinë, të mos më mundojsh,

⁸ (Sepse *Iesui* i thoshte: Dil prej njeriut, o shpirt i ndytë).

⁹ Ende e pyste: Si ta *thon'* emninë? Ende ai u përgjeh, e tha: Legjeon ma *thon'* emninë, sepse jemi shumë.

¹⁰ Ende i lutei shumë, për mos me i dërgumë jashtë vendit.

¹¹ Ende atie ndëpër ato male ishte tue kullotunë një tuf' e madhe thish.

¹² Ende gjithë diajt' u lutnë, tue thanë: Dërgo-na ndër thit, qi të hyjmë ndër ata.

¹³ Ende Iesui përnjiherë i la. Ende shpirtënat' e ndytë dulnë, e hynë ndër thit; ende tufa u hoth prej shkrepit ndë det (ende ishin' afërë dy mijë;) ende u mbytnë ndë det.

¹⁴ Ende ata qi kullotshinë thitë iknë, ende dhanë za ndëpër qytet e ndëpër arat. Ende dulnë me pamë qish ashtë këjo *punë* qi u ba.

¹⁵ Ende vinë ke Iesui, ende ven' ore të diallosuninë qi pat pasunë legjeoninë, tue ndenjun' e veshun' e urtësumë; ende u frikunë.

¹⁶ Ende ata qi pan' u diftun' atyneve, se si gjaiti *puna* mbë të diallosunin', ende për thit.

¹⁷ Ende *ata* fillunë t'i lutenë me ikunë prej synorevet atyne.

¹⁸ Ende ai kur hyni ndë lundrët, ai qi pat qenë diallosunë i lutei qi të jetë bashkë me ate.

¹⁹ Ende Iesui s'e la, po i tha: Shko ndë shtëpit tande ke të tutë, ende epu za për *gjithë* sa të bani Zoti, ende të përdëlleu.

²⁰ Ende *ai* iku, ende filloi me predikumë ndë Dhekapol, sa i bani ati Iesui, ende të gjithë mërekulloheshinë.

²¹ Ende Iesui si kapërceu për-së-ri me lundrët për mb'-at-anë, shumë gjindëje u mbëlloth ke ai, ende *ai* ishte për-anë detit.

²² Ende ngje ke vien një prej të parëvet synagogësë, *qi e kishte* emëninë lair, ende kur pa ate, i bije ndër kambë,

²³ ende i lutei shumë, tue thanë, se: Eme bijzëz ashtë mbë frymë të mbrapme, të vish, e të vesh durët mbi ate, qi të shpëtojë'; ende ka me rumë.

²⁴ Ende *ai* voiti bashkë me atë; ende shumë gjindëje e merrinë mbrapa, ende e shtrëngojinë.

²⁵ Ende një gru qi i rrithte gjak dy-mbë-dhitë viet,

²⁶ ende kishte hekunë shumë prej shumë mëjekësis, ende kishte prishunë gjithë qish kishte pasunë, ende s'ishte bamë mirë aspak, po ishte bamë ma keq;

²⁷ *ajo* kur ndëgjoji për lesunë, erdhi ndërmiet gjindëjesë mbrapa, e preku petkun' e ati.

²⁸ Sepse thoshte, se: Ende ndë përkitsha petkat' e ati, kam me shpëtumë.

²⁹ Ende përnjiherë iu shter të rriedhunit' e gjakut; ende e ndijeu ndë korpt të vet, se u shëndosh prej sëmundëjesë.

³⁰ Ende Iesui përnjiherë si mur vesh ndër vetëhe fuqinë qi dul prej ati, u këthy ke gjindëja, e tha: Kush më preku petkatë?

³¹ Ende dishepujt' e ati i thoshinë: Shef gjindëjenë se të shtrëngon, ende thu - Kush më preku?

³² Po *ai* vente ore rreth për me pam' ate qi bani këte.

³³ Ende gruja tue u frikumë, ende tue u dridhunë, sepse e dinte se qish iu ba asai, erdhi, e i ra *ndër kambë*, ende i tha gjithë të vërtetënë.

³⁴ Ende ai i tha: Bijë, besa jote të shpëtoi; shko ndë paqtim, ende ij e shëndoshë prei sëmudëjesë s'ate.

³⁵ Ende ai kur ishte po tue folunë, vinë prei të parit synagogësë, tue thanë, se: Jot-bijë vdiq, përse e gulçon ma mieshtrinë?

³⁶ Po Iesui përnjiherë kur ndëgjoi këte fjalë qi u fol', i thotë të parit synagogësë: Mos ki frikë, veç mbeso.

³⁷ Ende nukë la askënd me voitunë mbrapa ati bashkë, veç Pietrin' ende lakobin' ende Gjionninë të vëllan' e lakobit.

³⁸ Ende vien ndë shtëpit të parit synagogësë, ende ve ore të përzime, tue qjamë, e tue ulurimë shumë.

³⁹ Ende si hyni, u thot' atyne: Ç'përziheni, e qjani? Vajëza nuk vdiq, po po fle.

⁴⁰ Ende *ata* e përqeshshinë. Po ai si nxur jashtë të gjithë, merr me vetëhe të i atin' e vajzës' ende t'amën', ende ata qi ishinë bashkë me ate, ende hyn atie ku ishte diergunë vajëza.

⁴¹ Ende si rroku për dore vajzën', i tha: Talitha kumi; qi ajo, këthymë do me thanë: Vajzë, të thom, çohu. Ende përnjiherë vajëza u ngrit, ende ecëte; sepse ishte dy-mbë-dhitë vieç. Ende u mërekullunë me mërekulli të madhe.

⁴² Ende i porositi shumë, të mos e marri vesht këte askushi; ende tha t'i epet' asai me ngranë.

KAPTINA VI.

¹ Mbasandai dul prei andej, ende erdhi ndë dhet të vet; ende dishepujt' e ati e marrinë mbrapa.

² Ende kur erdhi e shëtuna, filloi me mësumë ndë synagogoët; ende shumë vetë kur ndëgjojinë, mërekulloheshin', e thoshinë: Prei kah i *erthnë* këti këto? Ende qish ashtë këjo dituni qi iu ka dhanë këti, sepse ende të këtëlla mërekullia bahenë prei durësh ati?

³ Nuk' ashtë ky ai qi ndërton, i bir' i Marisë, e i vëllai lakobit, e i loseut, e i ludës', e i Simonit? Ende nukë janë të motërat' e ati këtu ndër ne? Ende shkandalizoheshinë mb'ate.

⁴ Po Iesui u thoshte atyne, se: Nuk' ashtë profet i pandershim *gjetit*, veç ndë dhet të vet, ende ndër nierëzit e vet, ende ndë shtëpit të vet.

⁵ Ende s'mundeit me bam' atie as ndonji mërekulli, veç mbë pak të sëmune vuni durët mbi ata, e i shëndoshi.

⁶ Ende mërekullohei për pa-besënin' e atyne. Ende shkonte rreth katundevet tue mësumë.

⁷ Ende thirri për-anë të dy-mbë-dhitëtë, ende filloi me i dërgumë dy nga dy; ende u epte atyne urdhënë mbi shpirtënat e ndytë;

⁸ ende i porositi mos me bartunë asgja mb'udhë, veç një shkop vetëmë; as straicë, as bukë, as rame ndë brest,

⁹ po të jenë mbathunë me shollëza, ende të mos veshinë dy *palë* petka.

¹⁰ Ende u thoshte atyne: Mbë ç'shtëpi qi të hyni, mbetni atie ngjer sa të dilni andej.

¹¹ Ende sa vetë të mos u presinë juve, as të mos u ndëgjojnë juve, kur të dilni prei andej, shkundni pluhurin' e rëposh kambëvet tuja për deshmi mb'ata. Me të vërtet po u thom juve, se: Ma i durushim ka me qenë mundimi ndë Sodomë a ndë Gomorë ndë ditë të gjyqit, se mb'atë qytet.

¹² Ende *ata* dulnë, e predikojinë qi të pendohenë.

¹³ Ende nxirinë shumë diaj, ende lyjinë me voj shumë të sëmunë, ende i shëndoshshinë.

¹⁴ Ende mbëret Herodi ndëgjoi për atë (sepse emëni i ati kishte dalë për faqe:), ende thoshte, se: Gjionni qi pagëzonte u ngjall prei së vdekunish, ende përandai punohenë këto mërekullia prei ati.

¹⁵ Të tierë thoshinë, se: Asht' Elia. Ende të tierë thoshinë, se: Ashtë profet, a posi një prei profetënish.

¹⁶ Po Herodi kur ndëgjoi, tha, se: Kyi asht' ai Gjionni, qi e preva unë; ai ashtë ngjallë prei së vdekunish.

¹⁷ Sepse ai Herodi dërgoi, e zuni Gjionnin' ende e lidhi ndë burk, për Herodiadënë grun' e Filipit të vëllait vet, sepse e kishte marrë për gru.

¹⁸ Sepse Gjionni i thoshte Herodit, se: Nuk' asht' e udhësë me pasunë ti grun' e t'yt vëlla.

¹⁹ Andai Herodiada e kishte mëni, ende donte me e vramë; po nukë mundei.

²⁰ Sepse Herodi e kishte frikë Gjionninë, tue ditun' ate për nieri të dreitë ende shenjt, ende e runte; ende ai kur ndëgjoi ate, bani shumë punë, ende i ndëgjonte me gëzim.

²¹ Ende kur erdhi një dit' e mbarë, qi bante gosti Herodi për ditt e të lemit vet mbë të mëdhejt, e mbë kapidanat, e mbë të parët e Galilesë;

²² ende atëherë hyni e bija asai Herodiadës' e karceu, ende i pëlqeu Herodit, ende atyneve qi ishinë ndenjünë bashkë ndë mësallë, ende mbëreti i tha vajzësë: Lyp-më qish të dushë, ende kam me ta dhanë.

²³ Ende i bani be asai, se: Ate qi të më lypish, kam me ta dhanë, ngjer mbë gjymsën' e mbëretënisë s'eme.

²⁴ Ende ajo dul' e i tha s'amësë: Qish të lypi? Ende ajo tha: Kryet' e Gjionn pagëzorit.

²⁵ Ende ajo hyni përnjiherë me nxitim ke mbëreti, e lypi, tue thanë: Du të më apish përnjiherë mbë kupët kryet' e Gjionn pagëzorit.

²⁶ Ende mbëreti u idhënu; po për bet qi bani, ende për ata qi ishinë ndenjünë bashkë ndë mësallë, nukë deshi me ia hedhunë poshtë të zotumitë.

²⁷ Ende mbëreti përnjiherë dërgoi një trim, e urdhënoi me u prumë kryet' e ati;

²⁸ ende ai voiti, e i preu kryetë ndë burk, ende pruni kryet' e ati mbë kupët, ende ia dha vajzësë; ende vajëza ia dha s'amësë vet.

²⁹ Ende dishepujt' e ati kur ndëgjünë, erthnë, ende ngritnë korpin' e ati, ende e vunë ndë vorrt.

³⁰ Ende apostujtë mbëlidhenë ke lesui, ende i dhanë za për të gjitha, ende sa banë, ende sa mësunë.

³¹ Ende ai u thot' atyne: Eni ju vetë veç-anë ndë vend të shkretë, ende prahi pak, sepse ata qi vijin' e shkojin' ishinë shumë vetë, ende s'kishinë kohë as për me ngranë.

³² Ende ata shkunë me lundrënë ndë një vend të shkretë veç-anë.

³³ Ende gjindëja pan' ata tue shkumë, ende shumë vetë e ngjoftnë, ende u lishunë prei gjithë qytetesh, e voitnë atie kambë, ende e mbërrin' atie ma përpara se ata, ende u mbëllohnë ke ai.

³⁴ Ende lesui kur dul, pa shumë gjindëje, ende iu dhimptnë, sepse ishinë posi dhentë qi s'kanë bari, ende filloi me i mësunë shumë.

³⁵ Ende ndashti mbassi kishte shkumë shumë kohë, dishepujt' e vet afrohen' e i thonë, se: Vendi asht' i shkretë, ende ndashti koha ka shkumë shumë.

³⁶ Lisho ata, qi të shkojnë rreth aravet e katundevet, me blemë bukë për vetëhen' e atyneve, sepse s'kanë se qish të hanë.

³⁷ Po ai u përgjeq, e u tha atyne: Epni ju atyneve me ngranë. Ende *ata* i thonë: Të shkojm' e të blejmë dy qind dinarë bukë, ende t'u apim' atyne me ngranë?

³⁸ Ende ai u thot' atyne: Sa bukë keni? Shkoni e shifni. Ende si *voitnë* e panë, i thanë: Pesë, ende dy peshq.

³⁹ Ende ai urdhënoi ata me u ulunë të gjithë përmbi bar të ngjomë, e *me ndenjunë* tufa tufa.

⁴⁰ Ende *ata* ndejtnë rreth e rreth, kah një qind, e kah pesë-dhitë.

⁴¹ Ende *ai* si mur pesë bukët' ende dy peshqitë, shtiu sytë ndë qill, e bekoj, ende theu bukët', e ua dha dishepujvet vet për me i vumë përpara atyneve; ende u dau të gjithëve dy peshqitë.

⁴² Ende të gjithë hangrën, ende u nginë.

⁴³ Ende ngritnë dy-mbë-dhitë kosha plot me copa, ende me peshqit.

⁴⁴ Ende *ata* qi hangrën bukët' ishin afërë pesë mijë burra.

⁴⁵ Ende përnjiherë nguti dishepuj' e vet me hymë ndë lundrët, ende me shkurë përpara për-mb'-at'-anë ndë Bethsaida, ngjer sa të lishonte ai gjindëjenë.

⁴⁶ Ende si i lishoi, shkoi ndë malt për me u falunë.

⁴⁷ Ende si u ngrys, lundra ishte ndë miedis të detit, ende ai vetëmë mbi tokë.

⁴⁸ Ende pa *ata* tue u mundumë mbë të vozitunit, sepse era ishte kundrë atyneve; ende mbë të katrëtënë ruitien' e natësë vien ke *ata*, tue ecunë mbi det, ende deshi me i kapërcymë.

⁴⁹ Po *ata* kur pan' ate tue ecunë mbi det, kujtunë se ashtë hije, ende gërthitnë,

⁵⁰ sepse të gjith' e panë, ende u përzinë. Ende përnjiherë foli bashkë me *ata*, e u tha atyne: Kini zemërë, unë jam, mos u frikoni.

⁵¹ Ende hyji ndë lundrët ke *ata*, ende pushoi era; ende habiteshinë fort tepërë me vetëvetëhenë, ende mërekulloheshinë.

⁵² Sepse nuk' e murnë vesht prei bukëvet, sepse zemëra e atyneve ishte ashpërumë.

⁵³ Ende si kapërcynë, erthnë ndë dhet të Gennesaret, ende shtinë hekur ndë lima.

⁵⁴ Ende *ata* kur dulnë prei lundrëzë, përnjiherë e ngjoftnë,

⁵⁵ ende u turrën ndëpër gjith' ato anë, e fillunë me prumë mbi shtratëna *ata* qi kishinë keq, aty ku ndëgjojinë se ashtë.

⁵⁶ Ende kudo qi hynte ndëpër katunde, a ndër qytete, a ndër ara vejinë të sëmuntët ndëpër tregjet, ende i luteshinë të prekinë vetëmë sqepin' e peykut ati; ende gjithë sa e prekshinë, shëndosheshinë.

KAPTINA VII.

¹ Atëherë mblidhenë ke ai Fariseitë, ende disa pre Shkruisish, qi kishin' ardhunë prei Ierusalem.

² Ende kur panë disa prei dishepujsh ati tue ngranë bukë me durë të ndyta, do me thanë të palame, i shanë.

³ (Sepse Fariseit' ende gjithë ludeitë, ndë mos lafshinë durët ngjer ndë byrryl, nukë hanë, sepse mbanë fjalënë qi u kanë lanë pleqtë.

⁴ Ende *kur këthehenë* prei tregut, ndë mos u lafshinë, nukë hanë. Ende shumë të tiera jan' ato qi kanë marrë me i mbaitunë, të lame potirash, e qelqesh, e ramërishtash, e shtratënash.)

⁵ Mbasandai Fariseit' ende Shkruisit' e pysinë: Përse dishepuj' e tu nuk' ecinë sikundrë kanë lanë fjalë pleqtë, po hanë bukë me durë të palame?

⁶ Po ai u përgjeq, e u tha atyne, se: Isaia profetizoi mirë për ju hipokritënitë, sikundrë ashtë shkrumë: "Kyji populli më nderon me buzët, po zemëra e atyneve ashtë lark prei meje.

⁷ Ende kot më kanë frikë, tue mësumë mësimë, *qi janë* mësimë nierëzish”.

⁸ Sepse keni lanë porosin’ e Perëndisë, e mbani fjalëtë qi kanë lanë nierëzitë, të lame qelqesh, e potirash; ende bani shumë të tiera kësonash kështu.

⁹ Ende u thoshte atyne: Mirë e hethni poshtë porosin’ e Perëndisë, qi të runi fjalënë qi keni lanë ju,

¹⁰ Sepse Moiseu tha: “Ndero t’ët at’ e t’ët amë”; ende: “Kush flet keq për të i atin’ a për t’amën’, u maroftë me vdekë”.

¹¹ Po ju thoni: Nieriu ndë i dhashtë të i atit a s’amësë Kurban (qi do me thanë dhunëti), *ashhtë* qish të mirë ke me pamë prei meje; *mbaston*.

¹² Ende s’e lini ma me i bamë gja të i atit vet, a s’amësë vet;

¹³ ende shkelnë fjalën e Perëndisë për fjalënë tui qi keni lanë; ende bani shumë kësonash kështu.

¹⁴ Mbasandai si thirri për-anë gjithë gjindëjenë, u tha atyne: Të gjithë më ndëgjoni, ende merrni vesh -

¹⁵ S’ashtë ndonji gja qi i hyn përjashta nieriu, qi mundetë me e ndymë, po ato qi dalinë prei ati, ato janë qi ndynjë nierinë.

¹⁶ Ndë pastë kush veshë me ndëgjumë, le të ndëgjojë.

¹⁷ Ende kur hyni ndë shtëpi prei gjindëjesë, dishepujt’ e ati pysinë për parabullënë.

¹⁸ Ende *ai* u thot’ atyne: Kështu ende ju jeni të pamarrë vesh? S’merrni vesh se çdo gja qi i hyn nieriu përjashta, nukë mundetë me e ndymë?

¹⁹ Sepse nukë hyn ndë zemërët t’ati, po ndë barkut, ende del mbë të dalunit, qi qiron gjithë të ngranatë.

²⁰ Ende thoshte, se: Qish del prei nieriu, ajo ndyn nierinë.

²¹ Sepse përmbrenda prei zemrësë nierëzëvet dalinë mendimet’ e këqia, ndynësina, kurvënia, vrasie,

²² viedhësina, tepër-lakëmime, të keqie, gënjim, tepër-ndynësinë, syn’ i keq, vlasfimi, madhëshi, marri;

²³ gjithë këto të këqia dalinë përmbrenda, ende ndynjë nierinë.

²⁴ Ende u ngrit prei andyj, e shkoi mbë synoret e Tyrës’ e Sidonësë; ende si hyni ndë shtëpit, nukë deshi me e marrë vesh askush, po s’mufti me u bam’ e mpshefët.

²⁵ Sepse *nji* gru, të cillës’ e bijëza kishte shpirt të ndytë, kur ndëgjoj për ate, erdhi, e i ra ndër kambë

²⁶ (ende *ajo* grua ishte Greke, Syrofinike prei kombit), ende i lutei me nxierrë diallinë prei së bijëzë vet.

²⁷ Po Iesui i tha: Le të ngihenë ma përpara dielmtë, sepse s’ashtë mirë me marrë *kushi* bukën’ e dielmvet, ende me ia hedhunë këlyshvet qenvet.

²⁸ Po *ajo* u përgjeq, e i tha: Po, Zot; po ende këlysh’ e qenvet përposh tuvezësë hanë prei thërrimevet e çunavet vogjilë.

²⁹ Ende *ai* i tha: Për këte fjalë shko; dialli dul prei s’at bije.

³⁰ Ende *ajo* kur voiti ndë shtëpit të vet, gjeti diallinë se kishtë dalë, ende të bijënë ranë mbi shtrat.

³¹ Mbasandai si dul për-së-ri prei synorevet Tyrës’ e Sidonësë, erdhi ndë det të Galilesë, ndërmiat synorevet Dekapolit.

³² Ende i bijënë nji shurth belbuq, ende i lutenë me vumë dorënë mbi ate.

³³ Ende *ai* e mur prei gjindëjesë veç-anë, e vuni gishtat’ e vet ndë veshët t’ati, ende si pështyni, preku gjuhën’ e ati;

³⁴ ende si shtiu sytë mbi qill, shamtini, ende i tha: Effatha, qi do me thanë: çilu.

³⁵ Ende përnjiherë u çelnë veshët’ e ati, ende u sgjith të lidhunit’ e gjuhës’ati, ende fliste dreitë.

³⁶ Ende i porositi mos i thonë askuit, po ai sa i porosiste, *ata* kaqi shumë ma tepërë leçisinë.

³⁷ Ende mërekulloheshinë fort tepërë, e thoshinë: Mirë i ka bamë të gjitha, ende ban shurdhatë me ndëgjumë, ende të pagojtë me folunë.

KAPTINA VIII.

¹ Nd'ato ditt mbassi ishinë shumë gjindëje, ende s'kishinë se qish me ngranë, lesui thërriti për-anë dishepujt' e vet, e u tha:

² Më dhimbetë për gjindëjenë, sepse *janë* tri ditt ndashti qi më presinë, ende s'kanë se qish të hanë;

³ ende ndë i lishofsha agjinushim ndëpër shtëpiat e veta, kanë me u lodhunë mb'udhë, sepse disa prei atyneve kan' ardhunë prei së largu.

⁴ Ende dishepujt' e ati iu përgjegjën: Prei kah do të mundetë kushi me ngimë këta me bukë këtu ndë shkretinë?

⁵ Ende ai i pyt: Sa bukë keni? Ende ata thanë: Shtatë.

⁶ Ende ai porositi gjindëjenë me u ulë për dhe; ende si mur shtatë bukëtë, e u fal ndersë, i theu, ende ua dha dishepujvet vet për me i vumë bukëtë *gjindëjesë*, ende *ata* i vunë përpara gjindëjesë.

⁷ Ende kishinë pak peshq të vogjilë; ende si bekoi, tha me vumë përpara ende *ata*.

⁸ Ende hangrën, e u nginë; ende ngritnë tepërica copash, shtatë shporta.

⁹ Ende *ata* qi hangrën ishin' afërë katër mijë vetë; mbasandai i lishoi.

¹⁰ Ende përnjiherë hyni ndë lundrët bashkë me dishepujt' e vet, e erdhi mb'anët Dalmanutha.

¹¹ Ende Fariseitë dulnë, ende fillunë ta pysinë, e të lypinë prei ati shenjë prei qillit, tue ngam' ate.

¹² Po *ai* si shamtini ndë shpirt të vet, thotë: Ç'shenjë lypën kyi bres? Me të vërtet po u thom juve, se - S'ka me i dhanë shenjë këti brezi.

¹³ Ende si i la, hyni për-së-ri ndë lundrët, e iku përtej.

¹⁴ Ende *ata* harrunë me marrë bukë, ende s'kishinë me vetëvetëhe ndë lundrët, veç një bukë.

¹⁵ Ende *ai* i porosiste, tue thanë: Shikoni, ruhi prei brumit Farisevet, ende prei brumit Herodit.

¹⁶ Ende *ata* mendoheshinë ndërmiet atyneve, tue thanë, se: Nukë kemi bukë.

¹⁷ Ende lesui si e mur vesht, u tha atyne: Qish mendoheni, se s'keni bukë? Ende s'merrni vesht, as s'kupëtoni? Ende po të ashpër' e keni zemrënë tui.

¹⁸ Tue pasunë sy, nukë shifni? Ende tue pasunë veshë, nukë ndëgjoni? Ende nukë mbani mend?

¹⁹ Kur theva pesë bukëtë, mbë pesë mijë vetët, sa kosha plot me copa ngritët? I thonë: Dy-mbë-dhitë.

²⁰ - Ende kur *theva* shtatë bukëtë mbë katër mijë vetët, sa shporta mbushunë me copa ngritët? Ende *ata* thanë: Shtatë.

²¹ Ende u thoshte atyne: Si nukë merrni vesht.

²² Mbasandai vien ndë Bethsaida; ende i bijënë një të verbët', ende i lutenë me e prekunë.

²³ Ende *ai* si e mur për dore të verbëtinë, e nxur jashtë katundit; ende si pështyni ndër sy t'ati, vuni durët mbi ate, ende e pyste, ndë shef gja.

²⁴ Ende *ai* si çeli sytë, tha: Shof njerëzitë se ecinë posi druna.

²⁵ Mbasandai për-së-ri vuni durët mbë syt t'ati, ende e bani me çelunë sytë; ende u shëndosh, ende shifte të gjithë këthiellëtë.

²⁶ Ende e dërgoi ndë shtëpit t'ati, tue thanë: As ndë katund të mos hyjsh, as mos i thush *këte* askuit ndë katund.

²⁷ Mbasandai lesui me dishepujt e vet dul ndë*për* katundet e Kaisarisë Filippit, ende pyste dishepujt' e vet mb'udhë, tue u thanë: Cilli thonë nierëzitetë, se jam unë?

²⁸ Ende ata u përgjegjën: Gjionn pagëzori; ende të tierë *thonë*: Elia; ende të tierë: Nji prei profetënash.

²⁹ Ende ai u thot' atyne: Po ju cilli thoni, se jam unë? Ende Pietri u përgjeq, e i tha: Ti je Krishti.

³⁰ Ende *ai* i qirtoi, për mos me i thanë askuit për ate.

³¹ Ende filloi me i mësumë, se i bir' i nieriu duhetë me pësumë shumë, ende mos me u pëlqymë prei pleqsh e prei Krye-priftënash e prei Shkruisish; ende me u vramë, ende mbas tri ditsh me u ngjallë.

³² Ende e fliste fjalënë ndër sy. Ende Pietri e mur mbas vetëhesë, e filloi me e qirtumë.

³³ Po ai si u këthy, e vuni ore dishepujt' e vet, qirtoi Pietrinë, tue thanë: Ikë mbrapa meje, Satana, sepse s'ke ndër mend punët' e Perëndisë, po punët' e nierëzëvet.

³⁴ Ende si thirri për-anë gjindëjenë bashkë me dishepujt' e vet, u tha atyne: Kush të detë me ardhunë mbrapa meje, le të mohojë vetëvetëhenë, ende le të ngrejë kryqin' e vet, ende le të më marri mbrapa.

³⁵ Sepse kush të detë me shpëtumë jetën' e vet, ka me e vdierrë; po kush të vdierrë jetën' e vet për punë t'eme, ende të ungjillit, kyi ka me e shpëtumë.

³⁶ Sepse ç'të mirë ka me iu bamë nieriu, ndë fitoftë gjithë botënë, ende të vdierrë shpirtin' e vet?

³⁷ Apo qish do t'api nieriu për ndërrim të shpirtit vet?

³⁸ Sepse cillit-do qi t'i vijë turp për mu, ende për fjalët e mia mbë këtë mbres kurvar ende fajtur; ende të birit nieriu do t'i vijë turp për ate, kur të vijë ndë laft të Atit vet bashkë me engujt e shenjtënushim.

KAPTINA IX.

¹ Ende u thoshte atyne: Me të vërtet po u thom juve, se janë disa prei këtyneve qi rrinë këtu, qi s'kanë me ngranë vdekë, ngjer sa të shofinë mbëretënin' e Perëndisë ardhunë me fuqi.

² Ende mbas gjashtë ditsh lesui merr me vetëhe Pietrin' ende lakobin' ende Gjionnin', ende i hypën vetëmë mbë *nji* mal të naltë veç-anë; ende ndërroi fytyrën' e vet përpara atyne.

³ Ende petkat' e ati u banë të ndrituna e të bardha tepërë, posi bora, këso-faret qi as ai qi lan petkatë mbi dhet s'mundetë me i sbardhunë.

⁴ Ende u duk mb'ata Elia bashkë me Moisenë, ende ishinë tue folunë bashkë me lesunë.

⁵ Ende Pietri u përgjeq, e i tha lesuit: Mieshtër, mirë ashtë të jemi na këtu; ende le të bajmë tri tenda, nji për tyi, ende nji për Moisenë, ende nji për Elinë.

⁶ Sepse s'dinte se qish me folunë, sepse ishinë tremunë.

⁷ Ende i mbuloi *nji* re, ende erdhi *nji* za prei resë, tue thanë: Kyi ashtë biri em i dashumi; ati i ndëgjoni.

⁸ Ende befash, kur vun' ore rreth, s'panë ma askend, po lesunë vetëmë bashkë me ata.

⁹ Ende ata tue sdripunë prei malit, i porositi mos me i diftumë askuit sa panë, veç kur të ngjalletë prei së vdekunish i bir' i nieriu.

¹⁰ Ende *ata* e ruitnë fjalënë ndër vetëhe, tue u ngranë me fjalë njiani me tietrinë: Qish ashtë këjo e ngjallëme prei së vdekunish.

¹¹ Ende pysin' ate, tue thanë: Përse thonë Shkruisitë, se duhetë me ardhunë ma përpara Elia?

¹² Ende ai u përgjeq, e u tha atyne: Elia vien ma përpara, ende ve mbë vend të gjitha *punëtë*; ende se si ashtë shkrumë për të birin' e nieriut, se duhetë me hekunë shumë, ende se s'do ta kenë për gja.

¹³ Po *unë* po u thom juve, se ende Elia erdhi, ende i banë sa deshnë, sikundrë ashtë shkrumë për ate.

¹⁴ Ende kur erdhi ke dishepujt, pa shumë gjindeje rreth atyne, ende Shkruisitë tue u ngranë me fjalë bashkë me ata.

¹⁵ Ende përnjiherë gjithë gjindëja kur pan' ate, u habitnë, ende tue nxitumë, e përshëndetshinë.

¹⁶ Ende *ai* pyeti Shkruisitë: Ç'haheni me fjalë bashkë me ata?

¹⁷ Ende nji prei gjindëjes' u përgjeq, e tha: Mieshtër, pruna t'em-bir ke ti, qi ka shpirt të pagojë;

¹⁸ ende kudo ta zajë, e shkund, ende shkumon, e ngërcëllon dhambët' e vet, ende thahetë; ende u thashë dishepujvet tu për me e nxierrë, po s'muftnë.

¹⁹ Ende *ai* u përgjeq, e tha: O bres i pabesë, ngjer kur do të jemi bashkë me ju? Ngjer kur do t'u duroj juve? Bini ate ke unë.

²⁰ Ende e prunë ke ai; ende kur pa ate, përnjiherë shpirti e shqeu; ende ra për dhe, e tërhiqei barkas tue shkumumë.

²¹ Ende *ai* pyti të i atin' e ati: Sa kohë ka çë kur se i gjau këjo? Ende ai tha: Çë kur se ishte çun i vogëlë.

²² Ende shumë herë e hodhi ende ndë ziarrm, ende nd'ujëna, për me u humbunë; po ndë mufsh me bamë gja, le të dhimbetë për ne, e na ndimo.

²³ Ende lesui i tha këte: Ndë mufsh me mbesumë, të gjitha mundenë *me u bamë* mb'ate qi beson.

²⁴ Ende përnjiherë i ati çunit vogëlë thërriti me lot, tue thanë: Zot, mbesoj; ndimoi pa-besënisë s'eme.

²⁵ Ende lesui kur pa se po mbëlidhei gjindëja, qirtoi shpirtin' e ndytë, tue thanë: Shpirt i pagojë ende shurth unë të urdhënoj dil prei ati, ende mos hyjsh ma ke ai.

²⁶ Ende ai tue bërtitun' e tue shqym' ate shumë, dul; ende u ba posi i vdekunë; kaqi sa shumë vetë thoshinë se vdiq.

²⁷ Ende lesui e kapi për dore, ende e çoi; ende u ngrit.

²⁸ Ende kur hynë ndë shtëpit, dishepujt' e ati e pysinë veç-anë: Përse nukë muftëm na me e nxierrë?

²⁹ Ende *ai* u tha atyne: Kyi komp *dajsh* s'mundetë me dalunë me tietër gja, veç me të falun' e me agjinim.

³⁰ Ende si dulanë andej, shkojinë ndëpër Galile, ende s'donte me e marrë vesht kushi.

³¹ Sepse mësonte dishepujt' e vet, e u thoshte, se i bir' i nieriut epetë ndër durë të nierëzëvet, ende kanë me e vramë; ende si të vritetë, ka me u ngjallë të tretënë ditë.

³² Po ata nuk' e merrinë vesht fjalënë, ende kishinë frikë me e pytunë.

³³ Ende erdhi ndë Kapernaum, ende kur hyni ndë shtëpit, pyste ata: Qish mendoheshitë mb'udhë ndër vetëhe?

³⁴ Po ata s'pëzajinë, sepse mb'udhë banë kuvend ndërmiat atyneve, cilli *ashtë* ma i math.

³⁵ Ende si ndejti, thirri të dy-mbë-dhitëtë, ende u tha: Kush të detë me qen' i parë, ka me qen' i mbrapmi të gjithëve, ende shërbëtor i të gjithëve.

³⁶ Ende mur *nji* çun të vogëlë, ende e qindroi ndë miedis t'atynëve; ende si e mur n'grykë, u tha atyne:

³⁷ Kush të presi një të këtillë çunash të vogëlë mb'emënit t'em, ka pritunë mu; ende kush të presi mu, s'ka pritunë mu, po ate qi më ka dërgumë.

³⁸ Ende Gjionni u përgjeq, tue thanë: Mieshtë, pam një *nieri* qi nxir diaj mb'emënit tand, i cilli nukë na vien mbrapa; ende e ndalëm, sepse nukë na vien mbrapa.

³⁹ Por Iesui tha: Mos e ndalni, sepse askushi s'asht' ai qi ban mërekulli mb'emënit t'em, ende do të mundetë përnjherë me folunë keq për mu.

⁴⁰ Sepse ai qi nuk' ashtë kundrë nesh, ashtë bashkë me ne.

⁴¹ Ende ai qi t'u api juve një potir ujë mb'emënit t'em, sepse jeni të Krishtit, me të vërtet po u thom juve, s'ka me e humbunë pagën' e vet.

⁴² Ende ai qi të shkandalizojë një prei kësish ma të vogjilish qi më mbesojnë, ashtë ma mirë për atë, ndë iu lithtë një gur mullini mbë qafë t'ati, ende të hidhetë ndë det.

⁴³ Ende ndë të shkandalizoftë dora jote, preje; ashtë ma mirë për ty me hymë ndë jetët me një dorë, se tue pasunë të dy durët, me shkumë ndë xhehenem, ndë ziarrm të pa-shumë,

⁴⁴ atie ku "krymbi i atyneve s'ka të mbarume, ende ziarrmi s'ka të shumë".

⁴⁵ Ende ndë të shkandalizoftë kamba jote, preje, sepse ashtë ma mirë për ty me hymë ndë jetët çal, se tue pasunë të dy kambëtë, me u hedhunë ndë xhehenem, ndë ziarrm të pa-shumë;

⁴⁶ atie ku "krymbi i atyneve s'ka të mbarume, ende ziarrmi s'ka të shumë".

⁴⁷ Ende ndë të shkandalizoftë syni yt, nxire; ashtë ma mirë për ty me hymë me një sy, ndë mbëretënit të Perëndisë, se tue pasunë dy sy, me u hedhunë ndë xhehenem të ziarrmit,

⁴⁸ atie ku "krymbi i atyneve s'ka të mbarume, ende ziarrmi s'ka të shumë".

⁴⁹ Sepse çdo nieri ka me u krypunë me ziarrm, ende çdo kurban ka me u krypunë me krypë.

⁵⁰ Krypa asht' e mirë, po ndë u baftë krypa e pashëllishime, me se keni me e shëllimë? Kini krypë ndër vetëhe, ende kini paqtim njiani me tietrinë.

KAPTINA X.

¹ Ende si u ngrit prej andej, vien ndë synoret të ludesë, për përtej lordanit; ende prap shkojnë bashkë ke ai gjindëje; ende sikundrë e kishte zakon, prap i mësonte.

² Ende si erthnë për-anë Fariseitë, e pytnë, tue ngam' ate: Ndë qoftë se asht' e udhësë burri me lishumë grunë?

³ Ende ai u përgjeq, e u tha atyne: Qish u ka porositunë juve Moiseu?

⁴ Ende ata thanë: Moiseu na la me shkrumë letër së dameje, ende me e lishumë.

⁵ Ende Iesui u përgjeq, e u tha atyne: Për zemërën' e ashpërë tujën' u shkroi juve këte porosi.

⁶ Po çë ndë krye të herësë, çë kur se ashtë krijumë bota, Perëndia bani ata mashkull ende femënë.

⁷ "Për këte punë nieriu ka me lanë të i atin' ende t'amënë, ende ka me u ngjitudë mbas grusë vet;

⁸ ende kanë me qenë të dy ndë një mish", kaqi sa nuk janë ma dy, po një mish.

⁹ Ate pra qi Perëndia bani parë, nieriu le të mos e dajë.

¹⁰ Ende dishepujt' e ati e pytnë prap ndë shtëpit për ate *punë*.

¹¹ Ende ai u tha atyne: Kush të lishojë grun' e vet, ende të martohetë me tietër, kurvënon mb'atë.

¹² Ende gruja ndë lishoftë burrin' e vet, ende të martohetë me tietër, kurvënon.

¹³ Atëherë i prunë çuna të vogjilë, për me i prekunë; ende dishepujtë qirtojin' ata qi i bijinë.

¹⁴ Po lesui kur pa, u zemëru, ende u tha atyne: Leni çunat' e vogjilë me ardhunë ke unë, ende mos i ndalni, sepse për kësish ashtë mbëretënia e Perëndisë.

¹⁵ Me të vërtet po u thom juve: Kush të mos presi mbëretënin' e Perëndisë posi një çun të vogëlë, s'ka me hymë mb'ate.

¹⁶ Ende si i mur n'grykë, vuni durët mbi ata, ende i bekoj.

¹⁷ Ende ai tue dalë mb'udhë, një *nieri* u lishu me vrap, ende ra mbë gjunjë përpara ati, ende e pyste: Mieshtër i mirë, qish të baj qi të trashigoj jetën' e pa-sosëme?

¹⁸ Ende lesui i tha: Ç'më thu i mirë? Askushi s'asht' i mirë, për-veç një Perëndie.

¹⁹ I di porositë: "Mos kurvënojs. Mos vrasish. Mos viedhish. Mos bajsh deshmi mbë rrenë. Mos bajsh dam. Ndero t'ët at' e t'ët amë".

²⁰ Ende ai u përgjeq, e i tha: Mieshtër, gjithë këto i kam ruitunë çë mbë të rit t'em.

²¹ Ende lesui shtiu sytë mb'ate, ende e deshi, ende i tha: Një *gja* të mengon: shko, e shit sa ke, ende epua të vobegjëvet, ende do të kesh thesore ndë qill; ende eja, ngre kryqinë, e më merr mbrapa,

²² Po ai tristoi për fjalënë, e shkoi idhënumë, sepse kishte gja shumë.

²³ Ende lesui si vuini ore rreth, u tha dishepujvet vet: Sa me të vështirë kanë me hymë ndë mbëretënit të Perëndisë ata qi kanë gja!

²⁴ Ende dishepujtë tëmeroheshinë për fjalët e ati. Po lesui prap u përgjeq, e u tha atyne: Dielm, sa e vështirë ashtë me hymë ndë mbëretënit të Perëndisë ata qi kanë shpëresënë mbë gjat!

²⁵ Ma kollai ashtë me shkurë kamilla ndëpër brimë të gjylpanësë, se i pasuni me hymë ndë mbëretënit të Perëndisë.

²⁶ Ende ata mërekulloheshinë tepërë, tue thanë me vetëvetëhenë: Vallë cilli mundetë me u shpëtumë?

²⁷ Ende lesui si shtiu sytë mb'ata, tha: Për-anë nierëzish ashtë e pamuntshime, po për-anë Perëndisë jo, sepse të gjitha janë të muntshime për-anë Perëndisë.

²⁸ Ende Pietri filloi me i thanë: Ngje na ke lam të gjitha, ende erthmë mbrapa teje.

²⁹ Ende lesui u përgjeq, e tha: Me të vërtet po u thom juve, se askushi s'asht ai qi la shtëpi, a vëllazën, a motëra, a atë, a amë, a gru, a dielm, a ara, për punë t'eme ende të ungjillit,

³⁰ qi të mos marri një qind për një ndashti ndë këte kohë, shtëpia, e vëllazën, e motëra, a ama, a dilem, a ara, bashkë me të ndiekuna; ende ndë jetët qi vien, jetë të pasosëme.

³¹ Po shumë të parë kanë me qenë të mbrapëm; ende të mbrapmitë të parë.

³² Ende ishinë mb'udhë tue hypunë ndë Ierusalem; ende lesui ishte tue primë përpara atyneve; ende *afa* mërekulloheshinë, ende e merrinë mbrapa tue pasunë frikë; ende *ai* mur për-anë pra të dy-mbë-dhitët', e filloi me u than' ato punë qi kishinë për me u bamë mb'ate.

³³ Se ngje ke po hypimë ndë Ierusalem; ende i bir' i nierit ka me u dhanë ndër durë të Krye-priftënavet, ende të Shkruisavet; ende kanë me e gjukumë për vdekë, ende kanë me e dhanë ndër durë të kombevët:

³⁴ ende kanë me luitunë me ate, ende kanë me e rrafunë ndë fallake, ende kanë me e pështymë ndër sy, ende kanë me e vramë; ende të tretënë ditë ka me u ngjallë.

³⁵ Ende *atëherë* vinë ke ai lakobi ende Gjionni, të bijt' e Zebedeut, tue thanë: Mieshtër, dumë me na bam' ate qi të lypimë.

³⁶ Ende ai u tha atyne: Qish doni me u bam' unë juve?

³⁷ Ende ata i thanë: Epna për me ndenjunë një prei së diathtësë s'ate, e një prei së mangjëtësë s'ate, ndë laft tand.

³⁸ Po lesui u tha atyne: S'dini se qish lypni; mundeni me pim' ate potirinë qi pij unë, ende me u pagëzumë me ate pagëziminë qi pagëzohem unë?

³⁹ Ende ata i thanë: Mundemi. Edhe Iesui u tha atyne: Atë potirinë qi pij unë, keni me e pimë, ende me ate pagëziminë qi pagëzohem unë keni me u pagëzumë;

⁴⁰ po me ndenjunë prei së diathtësë s'eme, e prei së mangjëtësë s'eme, nuk' ashtë puna emë me e dhanë, po *ka me u dhan atyneve* qi ashtë bamë gati për ata.

⁴¹ Ende të dhitetë kur ndëgjunë, fillunë me u zemërumë për Iakobin' e për Gjoninë.

⁴² Po Iesui si i thirri për-anë, u thot' atyne: E dini se ata qi dukenë se urdhënojnë kombetë, pushtojn'ata; ende të mëdhejt' e atyneve urdhënojnë ata. ⁴³ Po s'ka me qenë kështu ndër ju; po kush të detë me u bam' i math ndër ju, ka me qenë shërbëtori jui.

⁴⁴ Ende kush të detë prei jush me u bam' i parë, ka me qenë shërbëtori i të gjithëve.

⁴⁵ Sepse ende i bir' i nierit nuk' erdhi me u shërbymë, po me shërbymë, ende me dhanë jetën' e vet shpërblim për shumë.

⁴⁶ Mbasandai vinë ndë leriho; ende ai si dul prei lerihsë bashkë me dishepujt' e vet, ende miaft gjindëje, Bartimeu i verbëtë, i bir' i Timeut, rrinte për-an' udhësë tue lypunë.

⁴⁷ Ende kur ndëgjoj se ashtë Iesu Nazoreasi, filloi me bërtitun' e me thanë: Iesu, i bir' i Davidit, përdellemë.

⁴⁸ Ende shumë vetë e qirtojinë qi të pushonte, po ai shumë ma tepërë bërtiste: I bir' i Davidit, përdellemë.

⁴⁹ Ende Iesui qindroi, e tha me u thirrunë. Ende *ata* thërrasinë të verbëtin', e i thonë: Merr zemërë, çohu; po të thërret.

⁵⁰ Ende ai si hodhi petkun' e vet', u ngrit e erdhi ke Iesui.

⁵¹ Ende Iesui u përgjeq, e i tha: Qish do me të bamë *unë*? Ende i verbëti i tha: Mieshtër, qi të çel sytë.

⁵² Ende Iesui i tha: Shko, besa jote të shpëtoi. Ende përnjiherë çeli sytë, ende e merrte mbrapa Iesunë mb'udhë.

KAPTINA XI.

¹ Ende kur afrohenë ndë Ierusalemë, ndë Bethfagi ende ndë Bethani, ke Mali Ullivet, dërgon dy prei dishepujsh vet,

² ende u thot' atyne: Shkoni mb'ate krye-katund *qi ashtë* kundruell jush, ende shpeit posa të hyni mb'ate, keni me gjetunë një pulisht lidhunë, qi s'i ka hypunë askushi prei nierëzish; s'githnia e binia.

³ Ende ndë u thashtë kushi juve: Qish bani kështu? Thoni, se: Zoti ka nevojë për ate; ende shpeit ka me e dërgumë këtu.

⁴ Ende *ata* shkunë, ende gjetnë pulishtinë lidhunë ke dera jashtë ndërmiet dy udhësh; ende e sgidhnë.

⁵ Ende disa prei atyneve qi ishinë ndenjun' atie u thoshin' atyne: Qish bani *ashtu* qi sgidhni pulishtinë?

⁶ Edhe ata u than' atyne sikundrë i pat porositunë Iesui, ende *ata* i lanë.

⁷ Ende prunë pulishtinë ke Iesui, ende vunë petkat' e veta mbi atë; ende *ai* i hypi.

⁸ Ende shumë vetë shtrunë petkat' e veta mb'udhë, ende të tierë këputshinë dega drush, e i shtrojinë mb'udhë.

⁹ Ende ata qi shkojinë përpara, e ata qi e mërrinë mbrapa, bërtisinë, tue thanë: Hosanna! I Bekum' asht' ai qi vien mb'emënit të Zotit!

¹⁰ E bekume *ashtë* mbëretënia qi vien mb'emënit të Zotit, atit t'anë Davidit: Hosanna mbë të naltat!

¹¹ Ende lesui hyni ndë Jerusalem, ende ndë tempull; ende si vuni ore rreth të gjitha, po mbassi ishte ndashti koha vonë, dul ndë Bethani bashkë me të dy-mbë-dhitët.

¹² Ende ndë nesëret, si dulnë prei Bethanisë, i erdhi u;

¹³ ende kur pa një dru fiku për së largu qi kishte gjethe, erdhi me gjetunë ndonji send mb'ate; ende si erdhi mb'ate, s'gjeti gja, veçe gjethe, sepse s'ishte kohë fiqsh.

¹⁴ Ende lesui u përgjeq, e i tha *drusë fikut*: Askushi mos hangrëtë ma pemë prei teje për gjithë jetënë. Ende dishepujt' e ati ndëgjojinë.

¹⁵ Ende vinë ndë Jerusalem, ende lesui si hyni ndë tempull, filloi me nxierrë ata qi shisin' e blejinë ndë tempull, ende rrenoi truvezat' e truvezarëvet, ende shqembet' e atyne qi shisinë pullumbatë.

¹⁶ Ende s'linte askend me prum' enë ndëpër tempullinë.

¹⁷ Ende mësonte, tue e than' atyne: Nuk' ashtë shkrumë "Se shtëpia eme ka me u quitunë shtëpi lutëje mbë gjithë kombet?" Po ju e batë "shpellë kursarësh".

¹⁸ Ende Shkruisit' ende Krye-priftënitë ndëgjunë, ende kërkoinë kush me e prishunë, sepse e drojinë, se gjithë gjindëja mërekullohei për mësimin' e ati.

¹⁹ Ende kur u ngrys, dilte jashtë qytetit.

²⁰ Ende ndë natiet, tue shkum' *ata* aty-dreiti, panë drun' e fikut thamë çë prei rranjash.

²¹ Ende Pietrit si i ra ndër mend, i tha: Mieshtër, shif, druja e fikut qi mallëkove ashtë thamë.

²² Ende lesui u përgjeq, e u tha atyne: Kini besë mbë Perëndinë. Sepse me të vërtet po u thom juve,

²³ se kush t'i thotë këti mali: Ngreu, e hidhu ndë det; ende të mos jetë me dy mendesh ndë zemërë të vet, po të besojë, se sa thotë bahenë; ka me u bamë mb'ate qish të thotë.

²⁴ Përandai po u thom juve: Gjithë sa të lypni me u falunë, besoni se i merni, ende kanë me u bamë juve.

²⁵ Ende kur të rrini me u falunë, ndëjeni, ndë paçi gja kundrë ndonjianit, qi ende Ati jui qi ashtë ndë qijet t'u ndëjjejë juve fajetë tuja.

²⁶ Po ndë mos ua ndëjefshi ju, as Ati jui qi ashtë ndë qijet s'ka me u ndëjymë juve fajet tuja.

²⁷ Mbasandai vinë prap ndë Jerusalem; ende ai tue ecunë ndë tempull, vinë ke ai Krye-priftënit' ende Shkruisit' ende pleqtë,

²⁸ e i thonë: Me çfarë urdhëni ban këto? Ende cilli ta ka dhanë këte urdhënë, qi të bajsh këto?

²⁹ Ende lesui u përgjeq, e u tha atyne: Ende unë kam me u pytunë juve një fjalë ende m'u përgjegjëni, ende *atëherë* kam me u thanë juve me çfarë urdhëni baj këto.

³⁰ Pagëzimi i Gjionnit prei qillit ishte, a prei nierëzish? M'u përgjegjëni.

³¹ Ende *ata* mendoheshinë me vetëvetëhenë, tue thanë: Ndë thançim - Prei qillit; ka me thanë - Përse pra s'i besutë?

³² Po ndë thançim - Prei nierëzish; droishinë popullinë; sepse të gjith' e kishinë Gjionninë, se ashtë profet me të vërtet.

³³ Ende *ata* u përgjegjën, e i thanë lesuit: Nukë dimë. Ende lesui u përgjeq, e u tha atyne: As unë s'u thom juve me çfarë urdhëni baj këto.

KAPTINA XII.

¹ Mbasandai filloi me u than' atyne me parabulla. Nji nieri mbull një veshtë, ende e thuri me garth, ende gërmihni një gaviç, ende ndërtoi një pyrk, ende e dha ndër bujqë, ende iku ndë dhe të huji.

² Ende ndë kohë të *pemëvet* dërgoi një shërbëtor ke bujqit, qi të marri prej bujqish prej pemësë veshitit.

³ Po ata e zunë, ende e rrafnë, ende e dërgunë prapa shprazëtë.

⁴ Mbasandai për-së-ri dërgoi një tietër shërbëtor ke ata; po ende ate e rrafnë me gurë, ende i çanë kryetë, ende e dërgunë prapa të turpënumë.

⁵ Mbasandai për-së-ri dërgoi një tietër, po e vranë; mbasandai *dërgoi* shumë të tierë, po disa i rrafnë, ende disa i vranë.

⁶ Tue pasunë pra ende një bir të dashunin' e vet, e dërgoi ende ate ke ata së mbrapmi, tue thanë, se: Kanë me pasunë turp t'em-bir.

⁷ Por ata bujqitë thanë me vetëvetëhenë, se: Kyi ashtë trashigimtari; eni, le ta vrasimë, ende trashigimi ka me qen' yni.

⁸ Ende e murnë, ende e vranë, ende e nxurnë jashtë veshitit.

⁹ Qish ka me bamë pra i zoti veshitit? Ka me ardhunë, ende ka me prishunë bujqitë, ende veshitinë ka me ua dhanë të tierëve.

¹⁰ As këtë shkronjë s'e keni këndumë: "Ate gurinë qi s'e pelqyn' ata qi ndërtojnë, kyi u ba për krye sqepi; ¹¹ prej Zotit u ba këjo, ende ashtë' e mërekullushime ndë syt t'anë."?

¹² Ende *ata* kërkojnë me e zanë, po patnë frikë gjindëjenë, sepse e murrnë veshtë, se ka këtë parabullë për ata; ende e lan' e iknë.

¹³ Mbasandai dërgojnë ke ai disa prej Fariseish e prej Herodianësh, për me e zanë me fjalë.

¹⁴ Ende ata erthnë, e i thanë: Mieshtër, e dimë se je i vërtetë, ende s'do të dish as për kend, sepse nukë shikon faqen' e nierëzëvet, po mëson udhën' e Perëndisë me të vërtet. Ashtë' e udhësë me dhanë Kaisarit kens, a jo? Të apimë a të mos apimë?

¹⁵ Ende ai si ngjofti hipokrisin' e atyne, u tha atyne: Ç'më ngitni? Bini mu një dinar, qi ta shof.

¹⁶ Ende ata i prunë, ende *ai* u thot' atyne: Kuit *ashtë* këjo shëmbëllesë, ende *këjo* përmbi-shkronjë? Ende ata i thanë: E Kaisarit.

¹⁷ Ende lesui u përgjeq, e u tha atyne: Lani Kaisarit, ato qi janë të Kaisarit, ende Perëndisë, ato qi janë të Perëndisë. Ende ata u mërekullunë për ate.

¹⁸ Mbasandai vinë ke ai Saddukeitë, të cillëtë thonë se s'ashtë të ngjallunë; ende e pytnë, tue thanë:

¹⁹ Mieshtër, Moiseu na ka shkrumë, se ndë i vdektë kuit i vëllai, ende të lajë gru, ende të mos lajë dielm, i vëllai ati të marri grun' e ati, ende të ngjalli farë për të vëllan' e vet.

²⁰ Ishinë pra shtatë vëllazën, ende i pari mur gru, ende kur vdiq, nukë la farë.

²¹ Ende i dyti e mur, ende vdiq, po as ai s'la farë; ende i treti po kështu.

²² Ende të shtatët' e murnë, ende nukë lanë farë; së mbrapmi të gjithëve vdiq ende gruja.

²³ Mbë të ngjallunit pra, kur të ngjallenë, cillit prej atyne ka me qenë gruja? Sepse të shtatët' e patnë ate gru.

²⁴ Po lesui u përgjeq, e u tha atyne: Nukë gënjeheni për këtë, sepse nukë dini shkronjatë, as fuqin' e Perëndisë.

²⁵ Sepse kur të ngjallenë prej së vdekunish, as martojnë, as martohenë; po janë posi engujtë qi janë ndë qijet.

²⁶ Ende për të vdekunit, se ngjallenë; a s'keni këndumë ndë libër të Moiseut, si i tha Perëndia ndë ferrët, tue thanë: "Unë*jam* Perëndia i Abrahamit, ende Perëndia i Isaakut, ende Perëndia i Iakobit?"

²⁷ Perëndia nuk' ashtë *Perëndi* të vdekunish, po Perëndi të gjallësh; ju pra gënjeheni shumë.

²⁸ Atëherë një prej Shkruisish, qi ndëgjoji ata se po haheshinë me fjalë, tue ditunë se iu përgjeq mirë, u afru, ende e pyti: Cilla porosi asht' e para të gjithëve?

²⁹ Ende lesui u përgjeq se: E para gjithë porosivet *ashtë* "Ndëgjo, Israel: Zoti Perëndia ynë ashtë një Zot;

³⁰ ende të dushë Zotinë Perëndinë tand me gjithë zemërënë tande, ende me gjithë shpirtinë tand, ende me gjithë mendienë tande, ende me gjithë vërtytënë tande." Këjo *asht'* e para porosi.

³¹ Ende e dyta po kështu, *ashtë* këjo: "Të dushë fëqinë tand posi vetëhenë." Tietër porosi ma e madhe prej këtyne nuk' ashtë.

³² Ende Shkruisi i tha: Mirë, Mieshtër, me vërtet the, se një ashtë Perëndia; ende s'ashtë tietër veç ati;

³³ ende me dashun' ate me gjithë zemërën', ende me gjithë mendien', ende me gjithë shpirtin', ende me gjithë vërtytën', ende me dashunë fëqinë posi vetëhenë, ashtë ma tepërë se gjithë *kurbanetë* gjithë-diegëmetë, ende se kurbanetë.

³⁴ Ende lesui kur pa ate se u përgjeq me mend, i tha: Nukë je lark prej mbëretënisë Perëndisë. Ende askushi s'kuconte ma me e pytunë.

³⁵ Ende lesui u përgjeq, e tha, tue mësumë ndë tempull: Qysh thonë Shkruisitë, se Krishti asht' i bir' Davidit?

³⁶ Sepse ai Davidi tha prej anësë Shpirtit Shenjt: "I tha Zoti Zotit t'em - Rri prej së diathtësë s'eme, ngjer sa të ve anëmiqt' e tu ndënë kambët e kambëvet tua".

³⁷ Ai Davidi pra i thotë: Zot; ende kah asht' i bir' i atit? Ende gjithë gjindëjes' i kishte anda me ndëgjum' ate,

³⁸ Ende u thoshte atyne ndë mësim të vet: Veni ore prej Shkruisish qi dunë me ecurë me stolia, ende të përshëndetuna ndëpër tregjet,

³⁹ ende vende të para ndëpër synagogat, ende krye-mësalla ndëpër darket;

⁴⁰ ata qi hanë shtëpiat' e të vevet, *ende këte e bajnë* tue shtimë shkaik se falenë shumë, këta kanë me marrë ma tepërë mundim.

⁴¹ Ende lesui ndejti kundruell sendukut limoshënës', e vente ore si hihte gjindëja ka një rame ndë senduk të limoshënësë; ende shumë të pasunë hethshinë shumë.

⁴² Ende erdhi një *gru* e ve e vobektë, ende hodhi dy të imëta, do me thanë një kodrat.

⁴³ Ende *lesui* thirri për-anë dishepujt' e vet, e u tha: Me të vërtet po u thom juve, se ajo *gru* e ve e vobektë ka hedhunë ma tepërë se të gjith' ata qi hodhnë ndë senduk të limoshënësë,

⁴⁴ sepse të gjithë hojnë prej të teprumit atyneve; po ajo prej të mangunit asai hodhi gjithë sa pat, gjithë gjan' e vet.

KAPTINA XIII.

¹ Ende ai tue dalunë prej tempullit, i thoshte një prej dishepujvet ati: Mieshtër, shif çfarë gurësh të mëdhej, ende çfarë ndërtesash të mëdha!

² Ende lesui u përgjeq, e i tha: Shef këto ndërtesa të mëdha? S'ka me mbetunë gur mbi gur qi nukë do të rrenohetë.

³ Mbasandai ai tue ndenjunë ndë Malt të Ullivet, kundruell tempullit, Pietri ende lakobi ende Gjionni ende Andreu e pysinë veç-anë:

⁴ Na thui, kurë kanë me u bamë këto? Ende ç'shenjë *ka me qenë* kur të mbarohenë këto të gjitha?

⁵ Ende lesui tue u përgjegjun' atyne filloi me thanë: Veni ore mos u gënjejë kushi juve,

⁶ sepse shumë vetë kanë me ardhunë mb'emënit t'em, tue thanë, se - Unë jam; ende kanë me gënjymë shumë vetë.

⁷ Ende kur të ndëgjoni luftëna, ende zana luftënash, mos droni, sepse duhenë me u bamë *këto*; po ende nuk' *asht'* e mbrapmeja.

⁸ Sepse ka me u ngritunë komp kundrë kombi, ende mbëretëni kundrë mbëretënie; ende kanë me u bamë tërmetëna vende mbë vende, ende kanë me u bamë zina *për bukë*, e të përzime; këto *janë* të fillumet' e të vështravet.

⁹ Po ju veni ore vetëhenë tui, sepse kanë me u dhanë juve ndë durë ndëpër bashkë-ndejtie, ende ndëpër synagoga; keni me u rrafunë, ende keni me ndenjunë përpara guvernatorëve, e mbëretënavë, për punë të meje për deshmi mb'ata.

¹⁰ Ende duhetë me u predikum' ungjilli ma përpara ndëpër gjithë kombet.

¹¹ Po kur t'u bijënë juve për me u dhanë juve ndër durë, mos kini gaile përpara se qish keni me folunë, as mos pisatoni, po qish t'u epetë juve nd'ate ore, këte flitni, sepse s'jeni ju ata qi flitni, po Shpirti Shenjt.

¹² Ende i vëllai ka me dhanë ndë durë të vëllanë për vdekë, ende i ati të birinë; ende dielmtë kanë me ngritunë krye kundrë përingdvet, ende kanë me i vramë.

¹³ Ende keni me qenë të marrë mëni prei së gjithëve për emninë t'em, po kush të durojë ngjer së mbrapmi, kyi ka me u shpëtumë.

¹⁴ Ende kur të shifni "të ndytët" e së shkretumësë", qi ashtë thanë prei profetit Daniel, ndenjun' atie ku s'duhetë (ai qi këndon le të marri vesht), atëherë ata *qi të jenë* ndë lude, le t'ikinë ndëpër malet;

¹⁵ ende ai *qi të jetë* mbi majët të shtëpisë, le të mos sdrypi ndë shtëpi, as le të mos hyjë me marrë gja prei shtëpisë vet;

¹⁶ ende ai qi të jetë nd'arë, le të mos këthehetë mbrapa me marrë petkun' e vet.

¹⁷ Po mjer mb'ato qi janë të mbarsëme, ende mb'ato qi kanë foshënjë për gji nd'ato ditt!

¹⁸ Ende faluni për mos me u bamë të ikunitë tui ndë dimënë.

¹⁹ Sepse nd'ato ditt ka me qenë i këtillë shtrëngim, qi nuk' ashtë bamë kështu çë kurë se ashtë fillumë krijesa qi krijoi Perëndia, ngjer ndashti, ende as s'ka me u bamë.

²⁰ Ende Zoti ndë mos i kishte pasë shkurtum' *ato* ditt, s'kishte për me pështum' as ndonji korp, po për të sgjedhunit, qi i ka sgjedhunë, shkurtio ditt.

²¹ Ende atëherë ndë u thashë juve kushi: Ngje *ku ashtë* Krishti këtu; a: Ngje *ku asht'* atie; të mos mbesoni,

²² sepse kanë me u ngritunë krisht-rrenësa, e profet-rrenësa, ende kanë me banë shenjë, e mërekullia, për me gënjym' ende të sgjedhunitë ndë mufshinë.

²³ Po ju veni ore. Ngje ku u thashë juve të gjitha çë përpara.

²⁴ Po nd'ato ditt, mbas ati shtrëngimi, dilli ka me u errunë, ende hana s'ka me dhanë dritën' e vet,

²⁵ ende yjet' e qillit kanë me ranë, ende fuqiatë qi janë ndë qillt kanë me u tundunë.

²⁶ Ende atëherë kanë me pamë të birin' e nieritue tue ardhunë ndër re me shumë fuqi, ende me laft.

²⁷ Ende atëherë ka me dërgum' engjujt' e vet, ende ka me mbëledhunë të sgjedhunit' e vet prei së katër erash, prei kantit dheut ngjer mbë kant të qillit.

²⁸ Ende prei drusë fikut mirrni vesht parabullënë: Kur t'i bahetë ndashti asai dega e butë, ende të nxierri gjethetë, dinia se ashtë ngjat të korretë;

²⁹ kështu ende ju, kur të shifni këto se bahenë, dinia se ashtë ngjat mbi dyrët.

³⁰ Me të vërtet po u thom juve, se kyi bres s'ka me shkumë, ngjer sa të bahenë gjithë këto.

³¹ Qilli ende dheu kanë me shkumë, po fjalët' e mia s'kanë me shkumë.

³² Ende për ate ditë, e për ate orë askushi s'e di, as engjujtë qi *janë* ndë qill, as Biri, po veç Ati.

³³ Veni ore, rrini qutë, ende faluni, sepse nukë dini kurë ashtë koha.

³⁴ *Sepse kjo ka me qenë* posi nji nieri dalunë ndë dhe të huj, i cilli la shtëpin' e vet, ende dha pushtetinë ndër shërbëtorët e vet, ende mbë gjithë-se-cillinë punën' e vet, ende porositi portarinë me ndenjunë qutë.

³⁵ Rrini qutë pra (sepse s'dini kurë vien i zoti i shtëpisë ndë të ngrysunit, a ndë mies-natë, a ndë këndim të gjelit, a ndë mëngjest);

³⁶ drui se mos vien befaz, e u gjen' juve tue fjetunë.

³⁷ Ende ato qi po u thom juve, ua thom të gjithëve: Rrini qutë.

KAPTINA XIV.

¹ Ende mbas dy ditsh ishte pashka, ende pabrumietë; ende Krye-priftënit' ende Shkruisitë kërkojnë si me e zanë me gënjim, ende me e vramë.

² Ende thoshinë: Jo për *ditë* feste, se mos bahetë të përzimë prei popullit.

³ Ende ai kur ishte ndë Bethani, ndë shtëpit të Simonit kromosunë, tue ndenjunë ndë mësalë, erdhi nji gru qi kishte nji alabastër me voj ere prei narde të papërzime, shumë të shtrëitë, ende si theu alabastrënë, derdhi *vojinë* përmbi kryet t'ati.

⁴ Ende ishinë disa vetë qi zemëroheshinë ndër vetëhe, e thoshinë: Për ç'punë me humbunë kyj voj ere?

⁵ Sepse kyj mundej me u shitunë përmbi tre qind dinarë, ende me u dhanë ndëpër të vobegjitë. Ende zemëroheshinë kundrë asaj.

⁶ Ende lesui tha: Leni ate; ç'e mundoni ate? Punoj punë të mirë mbë mu.

⁷ Sepse të vobegjit' i keni përherë bashkë me vetëhenë tui, ende kur të doni, mundeni me u bamë mirë atyne, po mu s'më keni përherë.

⁸ Ate qi mufti ajo, e bani; e mbërrini çë përpara me lymë me voj ere korpinë t'em për të vorrumit.

⁹ Me të vërtet po u thom juve: Kudo të predikohetë kyj ungjill ndë gjithë botënë, ende këjo *punë* qi bani ajo ka me u folonë për me u përmendun' ajo.

¹⁰ Ende *atëherë* luda Iskarioti, nji prei të dy-mbë-dhitësh, shkoi ke Krye-priftënit, për me dhan' ate ndër durë t'atynëve.

¹¹ Ende ata kur ndëgjunë, u gëzunë, ende iu zotunë me i dhan' argjand. Ende *ai* kërkonte si me e trathtumë me kohë të mirë.

¹² Ende të parënë ditën' e festës të pabrumievët, kur bajinë kurban pashkënë, dishepujt' e ati i thonë: Ku do të shkojm' e të bajmë gati qi të hash pashkënë?

¹³ Ende ai dërgon dy *vetë* prei dishepujvet vet, ende u thot' atyne: Shkoni ndë qytet, ende ka me u hasunë nji nieri tue bartunë nji shtambë uji; shkoni mbas ati,

¹⁴ ende ku të hyjë ai, thoni të zotit shtëpisë, se Mieshtri thotë - Ku ashtë të ndenjunitë qi kam me ngranë pashkënë bashkë me dishepujt' e mi?

¹⁵ Ende ai ka me u diftumë juve nji dhomë të madhe sipër, shtrumë gati; atie bani gati për ne.

¹⁶ Ende dishepujt' e ati dulnë, ende erthnë ndë qytet, ende gjetnë sikundrë u tha atyne, ende banë gati pashkënë.

¹⁷ Ende si u ngrys, vien bashkë me të dy-mbë-dhitët.

¹⁸ Ende ata tue ndenjunë ndë mësalë, e tue ngranë, lesui tha: Me të vërtet po u thom juve, se nji prei jush qi ha bashkë me mu, ka me më trathtumë.

¹⁹ Ende atynëve fillunë me u ardhunë keq, ende me i thanë nji ka nji: Mos *jam* unë? Ende tietri: Mos *jam* unë?

²⁰ Ende ai u përgjeq, e u tha atyne: Nji prei të dy-mbë-dhitëvet, qi ngjyn bashkë me mu ndë kupët.

²¹ I bir' i nieriut vete, sikundrë ashtë shkrumë për ate; po mjer mb'ate nieri, qi trathtohet' i bir' i nieriut prei ati! Ishte mirë për atë nieri, të mos kishte lemë.

²² Ende ata tue ngranë, lesui mur bukë, ende bekoi, ende e theu, ende ua dha atyne, ende tha: Merrni, e hani; kyi ashtë korpi em.

²³ Ende mur potirin', ende si u fal ndersë, ua dha atyne, ende të gjithë pinë prei ati.

²⁴ Ende u tha atyne: Kyi ashtë gjaku em i dhiatësë re, qi ashtë derdhunë për shumë;

²⁵ me të vërtet po u thom juve, se s'kam me pimë ma prei pemësë qi pill hardhia, ngjer mb'ate ditë kur ta pij të re ndë mbëretënit të Perëndisë.

²⁶ Ende si këndunë hymnën, dulnë ndë Malt të Ullivet.

²⁷ Ende lesui u thot atyne, se: Të gjithë keni me u shkandalizumë mbë mu këte natë, sepse ashtë shkrumë: "Kam me i ranë bariut, ende dhentë kanë me u përdamë".

²⁸ Po mbassi të ngjallem unë, kam me voitunë ma përpara se ju ndë Galilet.

²⁹ Po Pietri i tha: Ende të gjithë ndë u shkandalizofshinë, po unë jo.

³⁰ Ende lesui i thotë: Me të vërtet po të thom, se sot këte natë, para se të këndojë gjeli dy herë, ke me më mohumë tri herë.

³¹ Po ai ma tepërë thoshte, se: *Ndë* u lypstë me vdekun' *unë* bashkë me tyi, s'kam me të mohumë. Kështu ende gjithë të *tierëtë* thoshinë.

³² Mbasandai vinë ndë një katund qi quhetë Gethsemani, ende u thotë dishepujvet vet: Rrini këtu, ngjer sa të falem.

³³ Ende merr mbas vetëhesë bashkë Pietrin' ende Iakobin' ende Gjionnin, ende filloi me u frikumë, ende me i ardhunë randë;

³⁴ ende u thot' atyne: Shpirti em ashtë shumë idhënutë, ngjer mbë vdekë; mbetni këtu, ende rrini kutë.

³⁵ Ende ai si shkoi pak përpara, ra për dhe, ende falei, qi ndë qoftë se mundetë me shkumë prei ati *këjo* orë.

³⁶ Ende thoshte: Abba, o Atë, të gjitha mundenë ke ti; largo këte potir prei meje, po jo qish të demi unë, po qish të *dushë* ti.

³⁷ Ende vien, e gjen ata tue fjetunë, ende i thotë Pietrit: O Simon, po fle? S'mufte me ndenjünë kutë një orë.

³⁸ Rrini kutë, ende faluni, qi të mos hyni ndë ngasëje, sepse shpirti *ashtë* gati, po mishi *ashtë* i pafuqishim.

³⁹ Ende prap shkoi, e u fal, tue thanë po ate fjalë.

⁴⁰ Ende si u këthy, gjet ata prap tue fjetunë, sepse syt' e atyneve ishinë randumë, ende nukë dijünë qish me iu përgjegjunë.

⁴¹ Mbasandai vien të tretënë herë, e u thot' atyne: E lini pra, ende prahi; miaft, erdhi ora; ngje i bir' i nieriu ke epetë ndër durë të fajtorëvet.

⁴² Çohi, të shkojmë; ngje ai qi më trathton ke u afru.

⁴³ Ende përnjiherë, ai kur ishte po tue folunë, vien luda, qi ishte një prei të dy-mbë-dhitësh, ende bashkë me ate shumë gjindëje me thika e me dru, prei anësë Krye-priftënavet e Shkruisavet e pleqvet.

⁴⁴ Ende ai qi e trathtoi u kishte dhan' atyne shenjë, tue thanë, se: Ate qi të puth, ai ashtë; zinia, ende binia ruitunë.

⁴⁵ Ende si erdhi, përnjiherë u afru ke ai, e i tha: Mieshtë, Mieshtë - ende e puthi.

⁴⁶ Ende ata vunë durët' e veta mbi ate, ende e zunë.

⁴⁷ Ende një prei asish qi rrijin' aty hoqi thikën' e i ra shërbëtorit Krye-priftit, ende i preu veshinë.

⁴⁸ Ende lesui u përgjeq, e u tha atyne: Posi mbi kursarë keni dalunë me thika e me dru, me më zanë?

⁴⁹ Përditë kam qenë ndër ju ndë tempull tue mësumë, ende nukë më zutë, po *këjo* u ba qi të mbushenë shkronjatë.

⁵⁰ Ende si e lanë, iknë të gjithë.

⁵¹ Ende një farë dialoshi e merrte mbrapa, mpështuellë me *nji* pëlhurë për likure; ende dialoshat' e zanë,

⁵² po ai la pëlhurënë, ende iku prej asish lakuriq.

⁵³ Ende prunë lesuinë ke Krye-prifti; ende mblihdhenë ke ai gjithë Krye-priftënit' e pleqt' e Shkruesitë.

⁵⁴ Ende Pietri e mur mbrapa për së largu ngjer mbrenda nd'avlli të Krye-priftit; ende ishte tue ndenjünë bashkë me shërbëtorët, ende po ngrofei ndë ziarrm.

⁵⁵ Ende Krye-priftënit' ende gjithë bashkë-ndejtia kërkujnë deshmi kundrë lesuit për me e vramë, po nukë gjejinë.

⁵⁶ Sepse shumë vetë dhanë deshmi rrenë kundrë ati, po deshmiatë nuk ishinë si një-nji.

⁵⁷ Ende disa u ngritnë, e banë deshmi rrenë kundrë ati, tue thanë,

⁵⁸ se: Na ndëgjum ate, tue thanë, se - Unë kam me prishumë këte tempull, qi ashtë bamë me dorë, ende për tri ditë kam me ndërtumë një tietër pabamë me dorë.

⁵⁹ Po as kështu deshmia e atyneve s'ishte si një-nji.

⁶⁰ Atëherë Krye-prifti u çu ndë miedis, e pyti lesunë, tue thanë: Nukë përgjegje aspak? Ç'deshmi apinë këta kundrë teje?

⁶¹ Po ai s'pëzante, ende nukë përgjegjei asgja. Prap Krye-prifti e pyti, ende i tha: Ti je Krishti, i Biri të Bekumit?

⁶² Ende lesui tha: Unë jam; ende keni me pamë të birin' e nieriut tue ndenjünë prej së diathtësë fuqisë, ende tue ardhunë bashkë me ret e qillit.

⁶³ Atëherë Krye-prifti shqeu petkat' e veta, e tha: Ç'nevojë kemi ma për deshmatarë?

⁶⁴ E ndëgjutë vlasfiminë, si u duketë juve? Ende ata të gjith' e gjukunë, se ashtë fajtur për vdekë.

⁶⁵ Ende disa fillunë me e mpështymë ndër sy, e me i mbulumë faqenë, e me i ranë me grusht, e me i thanë: Profetizo; ende shërbëtorët' i bijinë me shuplaka.

⁶⁶ Ende Pietri kur ishte nd'avlli poshtë, vien një prej shërbëtoresh Krye-priftit,

⁶⁷ ende kur pa Pietrinë tue u ngrofunë, shtiu sytë mb'ate, e tha: Ende ti ishie bashkë me lesu Nazarinasinë.

⁶⁸ Po ai e mohoi, tue thanë: Nukë dij, as nukë marr vesht qish thu ti. Ende dul jashtë përpara avllisë; ende gjeli këndo.

⁶⁹ Ende shërbëtoreshja kur pa ate prap, filloi me u than' atyneve qi ishinë tue ndenjün' aty, se: Kyi ashtë' prej asish;

⁷⁰ po ai prap e mohonte. Ende mbas pak here ata qi ishinë ndenjün' aty prap i thanë Pietrit: Me të vërtet je prej asish: sepse je Galileas, ende të folunitë t'at përgjan.

⁷¹ Po ai filloi me nemun' e me bamë be, se: Nuk' e dij këte nieri qi thoni.

⁷² Ende gjeli këndo për së dyti. Ende Pietrit i ra ndër mend fjala qi i pat thanë lesui, se: Para se të këndoje gjeli dy herë, ke me më mohumë tri herë. Ende filloi me qjamë.

KAPTINA XV.

¹ Ende përnjiherë ndë natiet Krye-priftënitë bashkë me pleqt e me Shkruesit, ende gjithë bashkë-ndejtia banë këshille; ende si lithnë lesunë, e prun', ende e dhanë ndër durë të Pilatit.

² Ende Pilati e pyti: Ti je Mbëreti i Iudevet? Ende ai u përgjegje, e i tha: Ti po thu.

³ Ende Krye-priftënit' e përfllisinë për shumë.

⁴ Ende Pilati prap e pyti, tue thanë: Nukë përgjegje aspak? Shiko sa deshmi bajnë kundrë teje.

⁵ Po Iesui nuk' u përgjeq ma aspak, kaqi sa Pilati mërekullohei.

⁶ Ende për *ditë* feste u lishonte atyne një të lidhunë, cillinë të lypshin' *ata*.

⁷ Ende një qi thohei Barabba, ishte lidhunë bashkë me shokët e vet qi kishinë ngritunë krye, të cillëtë kishinë bamë gjak mbë një të ngritëme krye.

⁸ Ende gjindëja gërthiti, e filloi me lypunë, *tue bamë* po sikurë bante përherë mb'ata.

⁹ Ende Pilati u përgjeq atyne, tue thanë: Doni t'u lishoj juve Mbëretin' e ludevet?

¹⁰ - Sepse e dinte se Krye-priftënit' e kishinë dhanë ndër durë për zmir.

¹¹ Po Krye-priftënitë shtynë gjindëjenë *me lypunë* ma tepërë t'u lishojë atyne Barabbanë.

¹² Ende Pilati u përgjeq prap, e u tha atyne: Qish doni pra ta baj *këte* qi i thoni Mbëret' i ludevet?

¹³ Ende ata prap bërtitnë: Kryqëzoje.

¹⁴ Ende Pilati u tha atyne: Përse, qish të keq ka bamë? Po ata ma tepërë bërtitnë: Kryqëzoje.

¹⁵ Ende Pilati mbassi deshi me i bamë zemrënë gjindëjesë, u lishoi Barabanë, ende Iesun' e dha ndër durë për me u kryqëzumë, mbassi e rrafi ndë fallake.

¹⁶ Atëherë ushtëtorët' e prunë pëmbrenda avllisë, qi ashtë Vend i gjukatësë, ende thërresinë bashkë gjithë tubën' e ushtëtorëve.

¹⁷ Ende i veshinë një petk të kuq, ende gërshetunë një kunorë drizash, e ia vunë rreth *kresë*,

¹⁸ ende fillunë me e përshëndetunë, *tue thanë*: Falemi, Mbëret' i ludevet!

¹⁹ Ende i bijinë *kresë* me kallam, ende e mpështyjinë *ndër sy*, ende i bijinë mbë gjunjë, ende e adhurujinë.

²⁰ Edhe si e përqeshnë, i sveshnë petkun' e kuq, ende i veshnë petkat' e ati, ende e prunë jashtë për me e kryqëzumë.

²¹ Ende zan' angari, për me ngritunë kryqin' e ati, një farë Symon Kyreneas, të i atin' e Aleksandrit ende Rufit, qi shkonte aty dreiti, tue ardhunë prei arësë.

²² Ende e bijenë ndë vend Golgotha, qi ajo këthymë, do me thanë: Vend i *kresë*.

²³ Ende i epinë me pimë venë përzimë me mirrë, po ai nuk' e mur.

²⁴ Ende si e kryqëzuenë, danë petkat' e ati, tue shtimë shortë mb'ato, qish të marri gjithë-se-cilli.

²⁵ Ende ishte ora tri, ende e kryqëzuenë.

²⁶ Ende përmbi-shkronja e punës' ati ishte përmbi-shkrumë: MBËRETI I IUDEVET.

²⁷ Ende bashkë me atë kryqëzuenë dy kusarë; një prei së diathtësë, e një prei së mangjëtës' ati.

²⁸ Ende u mbush shkronja qi thotë: "Ende u numëru bashkë me të paligjët".

²⁹ Ende ata qi shkojin' aty dreiti e neminë, tue tundunë krenët' e vet, e tue thanë: Ua, ti qi prish tempullin', ende për tri ditt e ndërton,

³⁰ shpëto vetëvetëhenë, ende sdryp prei kryqit.

³¹ Kështu ende Krye-priftënitë lujshinë njiani me tietrinë bashkë me Shkruisit, e thoshinë: Të tierë shpëtoi, vetëvetëhenë s'mundetë me e shpëtumë.

³² Krishti Mbëreti i Israelit le të sdrypi ndashti prei kryqit, qi të shofimë, ende të mbesojmë. Ende ata qi ishinë kryqëzumë bashkë me ate e shajinë.

³³ Ende kur u ba ora gjashtë, u ba *nji* errësinë mbë gjithë dhenë, ngjer mbë nand' orë.

³⁴ Ende mbë të nandën' orë Iesui bërtiti me za të math, tue than': "Eloi, Eloi, lamma sabahtani?" qi ajo, këthymë, do me thanë: "Perëndia em, Perëndia em, përse hoqe dorë prei meje?"

³⁵ Ende disa prei asish qi ishinë tue ndenjun aty, kur ndëgjunë, thoshinë: Ngje ke po thërret Elinë.

³⁶ Ende nji u turr, e mbushi nji shpuzë me uthëllë, ende e vuni mbë *nji* kallam, e i dha me pimë, tue thanë: Leni, le të shofimë pale vien Elia me e sdrypunë.

³⁷ Ende lesui lishoi *nji* za të math, ende dha shpirtinë.

³⁸ Ende kurtina e tempullit u shqy mbë dy, prei së nalti ngjer poshtë.

³⁹ Ende qindori qi ishte ndenjunë kundruell ati, kur pa se tue bërtitunë kështu dha shpirtinë, tha: Me të vërtet ky nieri niera paska qenë Bir Perëndie.

⁴⁰ Ishin' ende gra tue vum' ore për së largu, ndër ato ishte ende Maria Magdalena, ende Maria e ama lakobit vogël' ende loseut, ende Saloma,

⁴¹ (të cillat' ende kur ishte ndë Galile, e merrinë mbrapa, ende i shërbejinë), ende shumë të tiera qi patnë hypunë bashkë me ate ndë Ierusalem.

⁴² Ende ndashti si u ngrys (sepse ishte e prende, do me thanë, para së shëtunësë),

⁴³ erdhi Iosefi qi ishte prei Arimathesë, gjukatës i ndershim, qi ende ai priste mbëretënin' e Perëndisë, kuxoi, e hyni ke Pilati, ende lypi korpin' e Iesuit.

⁴⁴ Ende Pilati u mërekullu ndë qoftë se kishte vdekun' *ai* ndashti; ende thërriti për-anë qindorin', ende e pyti ndë qoftë se ka kohë qi vdiq.

⁴⁵ Ende si mur vesht prei qindorit, i fali korpinë Iosefit.

⁴⁶ Ende *kyi* bleu pëlhurë, ende e sdrypi, ende e mpëshull me pëlhurënë, ende e vuni ndë *nji* vorr, qi e kishte latumë prei nji shkambi *të gurit*, ende rrokulleu nji gur mbi derët të vorrit.

⁴⁷ Ende Maria Magdalena, ende Maria e *ama* e Ioseit vejjin' ore ku po vihetë.

KAPTINA XVI.

¹ Ende si shkoi e shëtuna, Maria Magdalena, ende Maria e *ama* lakobit, ende Saloma, blen' erëna, për me ardhun' e me lym ate.

² Ende shumë *herët* ndë natie të parënë *ditën'* e javësë vinë mbi vorr, tue shkrepunë dilli;

³ ende thoshinë ndërmiet atyne: Cilli do të na rrokullejë gurinë prei derësë vorrit?

⁴ Ende kur shtinë sytë, ven' ore se guri ishte rrokullymë, sepse ishte fort i math.

⁵ Ende kur hynë ndë vorr, panë nji dialosh tue ndenjunë për së diathti, veshunë me petka të bardha; ende *ato* u tremnë.

⁶ Ende ai u thot' atyne: Mos u tremni; kërkoni Iesu Nazarinasinë, qi qe mbërthymë? U ngjall; nuk' ashtë këtu, ngje vendi ku e patnë vumë.

⁷ Po shkoni, e u thoni dishepujtvet ati, ende Pietrit, se ai vete ma përpara se ju ndë Galile, atie keni me e pamë, po sikur u pat thanë juve.

⁸ Ende ato dulnë shpeit, e iknë prei vorrit; ende ato ishinë tremun' e habitunë, ende s'i thanë gja askuit, sepse kishinë frikë.

⁹ Ende si u ngjall ndë natie të parënë *ditën'* e javësë, iu duk të parënë herë Marisë Magdalenësë, qi kishte nxierrë shtatë diaj prei asai.

¹⁰ Ajo voiti, e u dha za atyneve qi kishinë ndenjunë bashkë me ate, *atie* ku ishinë tue bamë vaje, e tue qjamë.

¹¹ Ende ata kur ndëgjunë se rron, ende se u pa prei asai, nukë zunë besë.

¹² Ende mbasandai u diftu me tietër formë mbë dy vetë prei asish qi ishinë tue ecun' e tue votunë nd'arë.

¹³ Ende ata erthnë e u dhanë za të tierëvet, *po* as atyneve s'u zunë besë.

¹⁴ Mbasandai u diftu mbë të nji-mbë-dhitët, *atie* ku ishinë tue ndenjunë ndë mësallë, ende i shau për pabesënin' e atyne, ende për zemërën' e ashpërë, sepse nuk' u zunë besë atyneve qi e panë ngjallunë.

¹⁵ Ende u tha atyne: Shkoni ndëpër gjithë botën', e predikoni ungjillinë ndëpër gjithë krijesënë.

¹⁶ Kush të mbesojë ende të pagëzohetë, ka me u shpëtumë; po kush të mos mbesojë ka me u gjukumë *për mundim*.

¹⁷ Ende këto shenje kanë me u votunë mbrapa atyneve qi të mbesojnë.

Mb'emënit t'em kanë me nxierrë diaj; kanë me folunë me gjuhëna të reja;

¹⁸ kanë me zanë gjarpij; ende ndë pifshinë ndonji farë gjaje qi mbyt nierinë, s'ka me u bamë keq atyne; kanë me vumë durët mbi të sëmunë, ende kanë me i shëndoshunë.

¹⁹ Zoti pra mbassi u foli atyne, hypi ndë qillt, ende ndejti mbë të diathtën' e Perëndisë.

²⁰ Ende ata dulnë, e predikunë mbë gjithë vendet, tue u ndifun' atyne bashkë Zoti, ende tue u vërtetum' atyne fjalënë me ato mërekullia qi u shkojinë mbrapa atyne. Amen.